

bokselskap.no, 2018

Alvilde Prydz: *Undine*

Teksten i bokselskap.no følger 1. utgave, 1904 (København/Kristiania, Nordisk Forlag). Digitaliseringen er basert på fil mottatt fra Nasjonalbiblioteket (nb.no)  
ISBN: 978-82-8319-417-3 (digital, bokselskap.no), 978-82-8319-418-0 (epub),  
978-82-8319-419-7 (mobi)

Teksten er lastet ned fra [bokselskap.no](http://bokselskap.no)

---

Alvilde Prydz

# Undine

Et Interieur

bokselskap.no

2018

---

Hvor kommer du fra?

– Jeg kommer fra Ensomhedens Land!

---

## Personerne

Bodil Herwell, *Adoptivdatter og Nièce af Konsul Herwell. 21 Aar.*

Tante Cara, *Søster af Konsul Herwells afdøde Hustru.*

Sophie Hess, *Bodils Kusine.*

Kai Odner, *Distriktslæge og Botaniker*

Vivi Odner, *hans Hustru.*

Fin, *deres lille Søn.*

Herluf Ørn, *norsk Professor i Amerika. Hjemme i Besøg*

Lindendahl, *Kammerherre. Godsejer.*

Madam Høye, *Husholderske hos Konsul Herwell.*

Kari, *en gammel Kone.*

En Pige hos Herwells.

Balgjester. Sanatoriegjester.

---

### [Akt 1]

[9] *Elegant Salon ud mod en Veranda. Mellem de høje Vinduer den aabentstaaende Verandadør. Udsigt over Fjorden med Landtunger og smaa Holmer. Verandaen dækket af blegblaa Syrener, der yppigt hænger ned omkring Vinduer og Døraabninger. Over Pianoet et Billede af en 17-aars Pige. Det er omvundet med Sørgelof. I et Hjørne en Gruppe blegblaa Lillier mellem Sivplanter. Alle Farver douce. Tapet, Tepper, Portierer o. s. v. i blegblaat. Til begge Sider Døre til de tilstødende Værelser. Det er Forsommer. Midt paa Formiddagen.*

*(Der kommer nogle talende og leende op fra Haven, over Verandaen og ind. Det er Fru Hess, fulgt af Madam Høye.)*

**Sophie Hess.**

Saa Onkel Bernhard er bortrejst igjen! – Og Tante Dora her og passer paa hende. – Naa, dette er den omtalte blaa Salon –.

*(muntert.)*

Jo, jeg kjender den! Hvor er hun saa selv! Ikke staat op? Jo, jeg kjender hende!

**Madam Høye** *(midaldrende, med spillende Øjne, og en vis Værdighed over sig. Hun er lidt gammeldags, ganske staselig klædt paa).*

Aa ja saamen, Frøkenen laa dernede og svømmed for en Stund siden – om jeg saa maa sige, et rent <sup>[10]</sup>Vandmenneske! – Nej. saa rart at se Fruen igjen, Herregud lel!

*(staar med Hænderne i Siden og betragter hende.)*

**Sophie Hess** *(tar Hatten af og Hanskerne, sætter sig mageligt ned).*

Varmt at gaa! – – – Jo, nu er jeg kommet nedover til Mor og Far paa Besøg – og har Smaaene med mig – men saa maatte jeg jo ud her idag, som her er Fødselsdag –

**Madam Høye** *(forsigtig).*

Ved ikke Fruen, Frøkenen liker ikke nogen ved det? Det or knapt Konsulen tør gratulere – men jeg har saamen trukket i Stasen ligevel jeg! – Ja, som der er mange Slags Villier og Sind!

**Sophie Hess.**

Saa – aah? Hvordan har saa De det, Madam Høye? Længe siden jeg saa Dem nu! – Det var dengang, De tænkte paa at gifte Dem op igjen – husker De det?

**Madam Høye** *(med Hænderne i Siden).*

Vorherre vilde det bedre, Frue, for Mandfolk er en vanskelig Branche, og Ægteskabet har sine Kontraster, skjønt da Hansen var blet Enkemand, var han nok saa ilde ude. Et Mandfolk kan ikke godt ernære <sup>[11]</sup>sig maatro. Men Hansen havde alletider været udannet i Munden, og Flasken kunde han umulig lade være – saa sagde jeg, som ret var, Hansen, sagde jeg, jeg har havt en Mor, som har

lært mig Opdragelse, men det har vist ikke De, sagde jeg – Du er et Fandens Skaft, sagde han og gik. – Han havde alletider været styg i Munden, Hansen, og saa da Konsulen blev Enkemand, blev jeg anderledes pent besørget – Konsulen ogsaa da, ikke for det – og Frøken ogsaa da, ikke for det, som nu har været her i 3 Aar og aldrig trængt at ta sine Fingre i noget af det, som eksisteres! –

**Sophie Hess** (*rejser sig*).

Jeg kunde gaa ind til Frøkenen kanske?

**Madam Høye.**

Aa nej da! Det faar nok Fruen la være! Men jeg tænker i Herrens den næste Stund er hun her.

**Sophie Hess.**

Er det sandt, Tante Cara kommer herved – at de venter hende idag? –

**Madam Høye** (*nikker hemmelighedsfuldt*).

Frøkenen ved det ikke! Men aldrig var Fruen kommet til dette Huset, uden for Frøkenens Skyld – og saa for det, at Konsulen er ude og rejser da –

**[12] Sophie Hess.**

Ja, hvad var det egentlig med det, Madam Høye? De var jo paa Chefsgaarden dengang? Var ikke Tante Cara forlovet med Konsulen, men saa da Søsteren Alette kom hjem, blev det hende som holdt Bryllup med ham. – Sligt kunde Onkel Bernhard gjøre!

**Madam Høye** (*energisk*).

Ingen faar sige noget paa Konsulen! Skjønt det endda var den Tiden, Mandfolkene regjerte saa svært, saa var han slettes inte som de andre. Aldrigen tænkte Konsulen, det skulde snudd sig paa den Visen – inte var han glad heller efter den Dagen. – Han fik det Sindet dentid, som han gaar med nu! –

**Sophie Hess**

Naa, det er jo mange Aar siden –

**Madam Høye** (*stiller sig op med Hænderne i Siden*).

Det er, som kunde det været igaar: Vi laged til Bryllup, men lige som der skulde tas ud Lysing, skjønte jeg, det var noget lejt, som skulde komme. Og tidlig en Morgen var Frøken Cara rejst – Majorinden havde været inde om Natten og bedt om det, for Frøken Alette drev som uvittig udover Vejene – det var nu altid slig, at hun maatte ha sin Villie –

**Sophie Hess.**

Aa, det var nu vel Onkel Bernhards Villie ogsaa –

**[13] Madam Høye** (*skarpt*).

Kan hænde! Men hvad som er, saa fik Fru Alette en Samvittighed, som var lej at drages med tilslut –

(*viser ind mod det næste Rum.*)

Derinde døde hun i sin Dødsens Angst – og her sad han og hørte alt det, hun anklaged sig selv for – han aarked ikke sidde derinde, han havde vel sit. – Aa ja, en har hver sin Møje her i Verden, ellers blev det vel for godt at være her ja!

(*Til Fru Hess, som atter har rejst sig.*)

Nu skal jeg gaa og sige det, for jeg ser Frøkenen i Haven –

**Sophie Hess**

Tak, det behøves ikke nu!

(*nikker smilende til Madam Høye, der gaar ud tilvenstre.*)

**Bodil** (*kommer fra Haven, op Verandatrappen og ind. Hun har sin Hat og nogle Blomster i Haanden. Hun er klædt med elegant Simpelhed, i blegblaat. Hendes Væsen er livfuldt, kapriciøst, lattermildt. Hun kommer ind halvt nynnende*):

Alle ordentlige Mennesker, dem hader jeg rigtignok!

**Sophie Hess** (*kommer smilende hen og slaar Armene om hende*).

Selvfølgelig! For du er jo ikke noget ordentligt Menneske! Hele Byen kalder dig Undine siden Ballet <sup>[14]</sup> hos Bratts. Og kommer jeg herud, hører jeg straks Madam Høye titulere dig for et Vandmenneske!

(*ser op og ned ad hende.*)

Der er forresten noget i det!

**Bodil** (*dæmpet leende*).

Det er jeg saamen glad for!

(*trykker hendes Hænder.*)

Nej, saa du er kommet herved igjen, du gamle!

(*trækker hende hen til den lille Hjørnesofa, tar selv Plads i en liden Kamingyngestol foran hende.*)

**Sophie Hess** (*ser paa hende*).

Du er forandret! Hvordan har du det? Du har jo ligget tilsengs i flere Dage, hørte jeg –

**Bodil.**

Jeg har det! Naar jeg kjeder mig, gaar jeg tilsengs. Hvorfor skulde jeg ikke det?

**Sophie Hess.**

Nej, naturligvis. – Du holder vel Fest idag?

**Bodil** (*i pludselig forandret Tone*).

Det var før det – i gamle Dage!

**Sophie Hess.**

Er det ikke vel tidligt at afskaffe Fødselsdage? Saadan midt i ens lyse Sommer skal man ha Glæde af dem, har jeg hørt.

**[15] Bodil** (*irriteret*).

Hvor jeg hader den Maner at klippe Tiden op i Smaastykker og sige: Se saa, nu er de forbi de Dage, aldrig ser du dem mere – synes du, det passer for Ungdommen at stanses slig ved hver Drejning af Vejen, det er som tørre Knokkelhænder griber fat og holder igjen. – Aa Gud, slip, siger jeg, lad mig komme afsted! Livet skal være som en eneste lang Flugt, til det er forbi!

**Sophie Hess** (*rolig, forskende*).

Hvad for et Lune holder du idag? For du holder jo Luner?

**Bodil** (*ler. Hendes Latter er dæmpet, langsom*).

Hvorfor ikke? Du ved, Onkel gir mig Lov til alt muligt!

**Sophie Hess.**

Men jeg trodde – nu maatte du da vel egentlig være perleglad!

**Bodil.**

Glad? For et underligt Ord! – – Tror du, Gud er glad?

**Sophie Hess** (*uden at høre*).

Det er ialfald vist, at vi glæded os, hele Familien, over din Lykke. For det maa da være dejligt for dig <sup>[16]</sup> *virkelig* at være blet en saadan liden Prinsesse, som du altid har havt Anlæg for.

**Bodil.**

Dejligt? (*ler*) Lykke?

**Sophie Hess.**

Ja, kaldes det ikke saa? Fra en utfattig ung Pige med en Mængde uhonorerede Fordringer at blive forvandlet til en rig Onkels Adoptivdatter og Afgud. – Hvorfor ser du saa forbauset ud?

**Bodil.**

Langtfra! Bare nysgjerrig! Jo, det interesserer mig at høre om, hvordan jeg har det. Det kan være nyttigt ogsaa – at faa vide lidt om det!

(*ser hen for sig.*)

Jo, jeg er saamen lykkelig. Det er baade vist og sandt! Jeg skynder mig med at være det. Det maa man!

**Sophie Hess** (*ser sig om*).

Men hvorfor indfatter du din – Lykke i slig en Mængde blegblaat? Den Farven – det er ligesom der bor en Sorg langt inde i den.

**Bodil** (*lægger sig helt tilbage, gynger, ler sagte*).

Og du! Du er sligt et Søndagsbarn. Jo, alle Tanter siger det – Du fik den

Mand, du vilde. Det er jo da, man blir lykkelig!

*(skaar om i en anden Tone.)*

[17] Sig mig, hvordan er Lykken? Hvor er den? Sommetider indbilder jeg mig, at den er en Ø. Og Havet er stort – ingen Baad gaar did!

*(Stemmen skifter over igjen.)*

Klæd dig i rødt, saa meget du vil! Du narrer ikke mig! Der bodde en Nøk i dig engang – en, som ikke taaler rødt! Han kunde sidde og synge derinde stille, saa det suged under Brystet. – Jo, han bor der endnu, han lader bare, som han sover. – Det er derfor, jeg ikke har kunnet bli ferdig med dig som med de andre.

**Sophie Hess** *(ler).*

Du taler som en ægte Undine! Det maa ha været dig en ren Naturtrang at optræde som du gjorde der paa Ballet! Lang Atlask i Bølgens blegeste blaas, Siv, Perler som Vanddraaber over det hele, har jeg hørt. – Og du kom glidende saa sælsomt fremmed mellem dem alle! Du saa ikke, du bare vandt. – Sig mig, hvorfor hører du ikke lidt paa de overvundne? Man siger, du maa ha Kurve paa Lager!

**Bodil** *(ligegyldig).*

Aldeles ikke! For Mænd behøver ikke gaa og spørge. Det, de spørger om, skal de vide – og ved de det ikke, er der ingenting at spørge om. – I al Verden, hvordan kommer vi ind paa sligt Tøv?

*(surmulende).*

Fordi du ikke liker alt mit dejlige blaas!

*(ser sig om.)*

[18] Det er jo netop slig, jeg maa ha det! – Hvis du ikke havde Nøkken derinde som Modvægt, vilde du umulig holde ud i alt det røde! Liker din Mand saa godt rødt?

**Sophie Hess.**

Det gjør han ogsaa! – Men det var noget andet, jeg vilde talt om idag. Jeg har med nogle gode Raad til dig – fra de andre og mig selv!

**Bodil** *(utaalmodig).*



Ved du ikke, Tante Dora er flyttet ud her – bare for at holde mig med gode Raad? Jeg trænger forresten ingen – har det utrolig godt som jeg har det –

**Sophie Hess.**

– og er utrolig – saadan mindre forsigtig! Folk tror ikke rigtig paa dette kjølige blaa – man snakker. Og det er blet til noget kjedeligt! Undgaa det – gift dig for eksempel!

**Bodil** (*folder Hænderne*).

Jeg, som har det slig! Fri som en Undine, der kan stige frem og forlokke hvem, hun vil!

Og du vil sætte mig fast, komme og kaste Staal over mig og gjøre mig til en almindelig tam Madam! Kjære Siss, naar begyndte dit Hjerte at bli haardt?

(*sætter sig hen til hende.*)

[19] Hvordan skal jeg kunne gifte mig? Jeg elsker jo alle Mandfolk! Jo, det ved Gud!

Men sligt kan man ikke være bekendt af at sige. Fortæller du nogengang, jeg har sagt det, gaar jeg fra det igjen!

**Fru Hess** (*ler tvungent*).

Du har nu en vist Lyst til at gjøre dig anderledes end du er! Jo, du vil gjerne indbilde os en hel Del om dig selv!

(*rejser sig, gaar omkring.*)

**Bodil** (*vedblir paa samme Vis*).

Sig du, som er saa klok – hvormange kan man vel egentlig elske, saadan paa en Gang?

(*ler.*)

Jo, for du er saa komisk!

(*phudselig alvorlig.*)

Jeg skal sige dig, *elske*, det kan ingen!

**Sophie Hess** (*muntert*).

Ja ja, vent bare – til du møder den rette, som Madam Høye siger. –

**Bodil**

Om et saadant Væsen eksisterer, kan man være overbevist om aldrig at træffe ham. Ikke om man [20] rejste Verden rundt efter hinanden. Skulde man komme til at ta ind i samme Hotel, sidde ved samme Bord – man vilde ikke opdage hinanden!

Saa du faar hilse alle Tanter, at det ikke nytter

**Sophie Hess** (*bøjer sig frem mod hende*).

Hvorfor? Alvorlig talt!

**Bodil.**

Du ser ud som bare Nøk! – Jo, for jeg har ikke Tid! Hvo, som ikke vil drikke Vin, er en Synder, staar det. Jeg drikker al den, jeg kommer over!

**Sophie Hess** (*bestemt*)

Du skulde drikke den paa en anden Maade

**Bodil.**

– som Tante Dora, afbrændt eller med Malurt? – Gaa bort og forklar den Sommerfuglen, hvad du synes, den burde gjøre!

(*gaar hen, sætter sig ved Pianoet og synger*):

Sol, giv mig en Dag til!

**Sophie Hess** (*gaar hen til hende, siger mildt, indtrængende*).

Bodil, det er Alvor! Jeg *maa* sige dig det! Der gaar nogle Historier om dig, som slet ikke er bra. Og saa er der en, hvad der er endnu værre! [21] For din Families Skyld skulde du prøve at besværges den. –

**Bodil** (*rejser sig, iler op og ned. Stanser foran hende*).

Lad mig sige dig det, Siss! Dersom jeg kom til at holde af nogen Mand, vilde jeg hade mig selv. Siss, lad mig sige dig det, jeg *har* engang gjort det – – –

Det mored *ham* en Maanedes Tid – det var ikke mer, han havde villet. Men jeg – – Noget blev dræbt i mig dengang – det var, som kom et andet Menneske til Verden – – gammelklok, kold, En, som morer sig. Og er lykkelig. Det ved du da!

Du har selv fortalt mig det!

**Sophie Hess.**

Bodil! Du skulde ligevel tænke paa, hvad jeg sagde dig!

**Bodil** (*som mere hen for sig selv*).

Jeg tænker ikke – har bare ondt af den unge Pigen! Af ham ogsaa – den Fremmede, som saa paa det hele – og forstod det. Og maatte lade det ske!

**Sophie Hess.**

Hvilken Fremmed?

[22] **Bodil** (*hører ikke, vedblir som før*).

Vi mødte ham hver en Dag. Han sagde aldrig noget. Han bare saa paa os –

Men dengang tilsist, den forfærdelige Nat, da jeg gik derude langs Sjøen – og Stormen kom. Jeg syntes, den haante mig og lo – jeg syntes, jeg aldrig kunde gaa ind mere –

Da kom han, den Fremmede, som havde set det hele. Han kom ud efter mig. Han sagde ingenting.

**Sophie Hess**

Hvem var han?

**Bodil** (*svarer ikke, vedblir*).

Jeg blev saa kold den Nat. Jeg har aldrig siden kunnet blive rigtig varm og levende igjen –

(*holder Hænderne op for Øjnene, som tænker hun sig om.*)

Undertiden i Drømme er det, som hvælver der sig op om mig en ny Verden – hellig, saa jeg maa synke i Knæ! Saa vaagner jeg ved, at jeg ligger og græder isøvne – for jeg kom ikke ind der alligevel!

(*med rask Overgang.*)

Men hvorfor skal man ta det højtideligt? Det skal man netop ikke!

(*gaar længer hen i Stuen, sætter sig med en træt Bevægelse, lægger Hodet ned mod Bordkanten.*)

**Sophie Hess** (*gaar hen, lægger Haanden paa hendes Hode. Siger sagte noget til hende*).

**[23] Bodil** (*uden at se op*).

Hvem den Fremmede var? Jo, gjerne! Det var en Dr. Odner. Han laa deroppe og botaniserte om Sommeren! – – Engang lo jeg af ham – jeg syntes, han var saa besynderlig. Det var han jo slet ikke.

(*har rejst sig. Blir staaende som fortabt i noget.*)

**Sophie Hess** (*muntert*).

Naa, her skal jo være Fest om nogle Dage!

**Bodil** (*tar sig sammen*).

Ja, det er Onkel Bernhards fikse Ide, at jeg skal ha mit Sommerbal. Tante Dora har det travlt, Familien glæder sig. Jeg ogsaa – Taarer slukker ingenting ud. De ødelægger bare Øjnene.

(*nynner.*)

**Sophie Hess** (*staar lidt og ser hen paa hende. Siger saa langsomt og med Eftertryk paa Ordene*).

Der er en ung Mand –

**Bodil.**

– der er mange –

**Sophie Hess.**

– som Tante Dora taler saa meget om. Han er jo saadant udmerket Parti –

**[24] Bodil.**

Han var her igaar! – Han ser slig paa Tante Dora, at hun finder det passende at gaa i Haven! Kanske kommer han idag ogsaa, det er nemlig umuligt at faa ham til at forstaa –

**Sophie Hess** (*munter*).

Ja, isaafald gaar jeg i Haven!

**Bodil** (*gaar hen, sætter sig i en liden Stol ved Kaminen, siger lavt, langsomt*).

Der var engang en anden – han sagde ingenting! Er det ikke guddommeligt, at der findes nogen, som ikke siger noget –

**Sophie Hess.**

– At han talte saa meget den unge Mand, det var nu Tante Doras Skyld. Jeg ved, hun har bedt ham tale lidt nærmere med dig om alt dette, som piner hende – og os andre!

**Bodil** (*ligegyldig*).

Jeg aner ikke, hvor han vilde hen med alt det, han sa. Han vidste det vel ikke selv.

**Sophie Hess.**

Det vidste han nok! Og jeg kunde merke det endogsaa paa Madam Høye, da jeg kom –

(*nærmere, indtrængende*.)

[25] Bodil, du kan umulig selv synes om, slig som Folk taler om dig!

**Bodil** (*som før*).

Jo, hvis det kan more dem!

**Sophie Hess.**

Du skulde tænke lidt paa din Familie ogsaa. De morer sig ikke.

**Bodil** (*ler*).

Nej, de er skrækkelige! Tante Dora!

**Sophie Hess** (*pludselig bestemt og i en anden Tone*).

Kammerherre Lindendal er jo kommet til Byen igjen! Han trænger Penge. Han vil gjøre et rigt Parti. Man siger, han højmodig skal ha bestemt sig for dig!

**Bodil** (*blir bleg. Gjør en heftig Bevægelse, men tier*).

**Sophie Hess** (*vedblir*).

Du traf ham jo paa Ballet hos Bratts! Du træffer ham vel imorgen ogsaa?

**Bodil** (*fatter sig*).

Kjender du ham?

[26] **Sophie Hess** (*paatat ligegyldig*).

Lidt saa – end du?

**Bodil** (*ligesaa*).

Ja, jeg ogsaa!

**Sophie Hess** (*stirrer paa hende*).

Saa?

**Bodil** (*tier, men ser paa hende*).

**Sophie Hess** (*nikker betydningsfuldt*).

Nøkken har fortalt mig noget!

**Bodil** (*koldt*).

– og kanske gamle Tone –

**Sophie Hess** (*rejser sig*).

Men nu maa jeg gaa. Følg mig ned gjennem Haven!

(*De gaar.*)

(*Bodil stanser hende i Verandadøren. De blir staaende et øjeblik.*)

**Bodil** (*er pludselig kommet i anden Stemning*).

Jeg skal fortælle dig noget!

(*Hendes Røst blir blød, tilsløret.*)

[27] Det var engang – som der laa Sne i vor Have: Det var Æbleblomstens Blade! – Og Vinden tog i de hvide Grenene, de lagde sig ned om mig. Jeg hørte, hvad de sagde, de hviskede mig i Øret! Da fik jeg slig Længsel, at Hjertet det brændte! – Saa fandt jeg en Blomst med syv Blade. Jeg tænkte: Du er min Lykkeblomst!

*(heftig.)*

Men jeg gav den til Vinden: der, tag den! Den falder imorgen! Det er Blomsters Skik!

*(ler.)*

Kjære, i alverden for et Ansigt du sætter! Kom saa!

*(De gaar over Verandaen ned i Haven.)*

*(Der bankes gjentagne Gange sagte paa en Dør, der fører fra Entreen ind til Forstuen. Den aabnes. Der kommer nogen gennem Forværelset ind i Salonen. Det er en Mand omkring 30 Aar, fint bygget med et tankefuldt stille Ansigt og dybe Øjne. Hans Bevægelser er lette, varsomme. Han ser sig om. Bliir staaende tviivlraadig.)*

**Bodil** *(kommer tilbage fra Haven. Hun har et Kort i Haanden. Ser ligegyldig paa det. Men hendes Udtryk forandres. Hun læser det om igjen, som om hun ikke forstaar det).*

Dr. Kai Odner? Odner!

**Dr. Kai Odner** *(har trukket sig tilbage, hen mod Døren han kom ind af).*

**Bodil.** *(faar Øje paa ham, siger hurtig, forlegen).*

Aa, der er jo Doktoren! De vil da ikke gaa igjen?

*(ler lidt, men der er kommet noget tvungent over hende.)*

**[28] Kai Odner** *(stadig mere forlegen, hilser igjen).*

Der var ingen her, saa jeg vidste ikke –

**Bodil.**

Det var da underligt – jo, det er saa underligt at se Dem hernede –

**Kai Odner** *(kommer nærmere).*

Det er kanske det! Jeg bliir her nogle Dage over – saa vilde jeg gjerne se Dem. – Vi ligger her paa Gjennemrejse –

**Bodil.**

Det er jo sandt! De ved, min Bror er Prest deroppe. Han er saa glad ved at faa Dem til Nabo. Og saa det nye Sanatorium – De faar det nok hyggeligt –

**Kai Odner.**

Ja, i Berg og Skog!

**Bodil** (*ler*).

Saa faar vel vi Mennesker se at holde os afvejen! Eller det er kanske ikke engang nødvendigt, for De ser bare Deres Moser og alt saadant, som er skjult for andres Øjne –

**Kai Odner** (*smiler*).

Engang saa jeg Dem!

**[29] Bodil.**

– i et Øjeblikks Distraktion!

**Kai Odner** (*hen mod hende livfuldt*).

Kommer De derop?

**Bodil.**

Jeg plejer være der om Sommeren en Stund hos min Bror!

**Kai Odner** (*nærmere hen, forlegen*).

Jeg bor lige i Nærheden her, hos en Ven – inde i den store Rosenhaven der! (*peger ud.*) – Saa kom jeg til at huske paa, det er Deres Fødselsdag. Deroppe – jeg husker, De holdt saa meget af Roser – jeg – hvis jeg turde –

**Bodil** (*afbryder leende*).

Hvor heldigt, at De ikke turde, for jeg liker ikke Roser mere –  
(*spøgefuldt klagende.*)

For de er saa røde! Og naar de ikke er røde, saa er de noget andet! Jeg kan ikke taale dem!

**Kai Odner** (*Hans Ansigt formørkes som ved en ubehagelig Erindring. Han kommer til at tænke paa noget, som forvirrer ham. Han ser paa hende frygtsomt, afbedende*).

Undskyld mig da! For jeg kom vist alligevel til Ulejlighed her nu! – Faar jeg Lov at se ind engang siden?



*(Han hilser og gaar.)*

**[30]** **Bodil** *(blir staaende og se efter ham)*

Gik han igjen! – Hvorfor siger han det: Vi ligger paa Flytning? Det er jo bare ham?

*(Der høres glade, forundrede Stemmer ude fra Entreen og Forværelset, deriblandt Madam Høyes. Tante Cara kommer ind rejseklædt, fulgt af Madam Høye.)*

**Tante Cara** *(er en midaldrende Dame med et mildt, lyst Ansigt. Tarveligt, gammeldags klædt. Hun aabner Armene. Bodil springer hen og gjemmer sig hos hende. Madam Høye staar og ser fornøjet paa dem, gir sig til at rydde lidt op og gaar ud).*

**Bodil** *(efter den første Overraskelse).*

Guldmor! For det er du! Er det sandt, at du er her – at det er dig? Hvordan kommer du her? Jeg vidste jo ingenting!

*(tar glædestraalende af hende Tøjet, som Madam Høye kommer og tar ud.)*

**Tante Cara** *(hemmelighedsfuldt dæmpet)*

Ser du, jeg vilde overraske dig! Jeg synes, det er saa morsomt med Overraskelser!

*(bliver staaende og se sig om, stille bevæget. Gaar omkring. Vender sig mod Bodil.)*

Og du, mit Barn! Hvor du er lys og glad! Ja, du er jo saa lys og glad!

**Bodil** *(muntert forsikrende).*

Bestandig! Du ved, jeg er hos Onkel Bernhard!

**[31]** **Tante Cara** *(stille smilende).*

Ja, jeg ved det!

**Bodil.**

Se, nu sætter vi os her! Rigtig godt! For du maa være træt! Nu faar vi straks Frokost. Jeg er vist paa, Madam Høye finder paa noget delikat til dig. – – Sig mig, hvordan gik det til, at du kom?

**Tante Cara** *(der sidder og ser sig omkring, vender sig nu mod Bodil).*

Det var Onkel Bernhard, Barn. Han skrev til mig. Han har saa tidt bedt mig

komme, siden han blev alene. Du ved, han var gift med min Søster Alette – men det var ikke saa nemt –

*(ryster paa Hodet.)*

det var det ikke! – – Siden da du kom her, skrev han igjen, men saa kunde jo din Tante Dora komme og saa – men nu da hun maa ned til sin Datter, og han selv ogsaa maatte rejse bort – han vilde ikke, du skulde være alene saa længe, siger han –

**Bodil** *(overrasket).*

Hvorfor maa Onkel Bernhard bli saa længe? – Han er ikke som de andre! Derfor elsker jeg ham! Gjør ikke du, Tante Cara?

**[32] Tante Cara** *(svarer ikke. vender sig bort. Ser sig om).*

**Bodil.**

*Han er ikke glad! Hvorfor er han ikke? Ved du det?*

**Tante Cara** *(som før).*

**Bodil** *(vedblir).*

Jeg kan se det paa ham iforvejen, naar han maa ud og gjemme sig væk en Stund. Naar han kommer tilbage, er han sterk igjen. Der er nu gaat ham noget imod, engang!

**Tante Cara** *(fast).*

Der kan gaa En saa mange Ting imod! Men din Onkel fik det nu, som han vilde. –

*(mildt)*

Vil du saa ha mig her, til Onkel Bernhard kommer hjem?

**Bodil**

Du! Du kommer aldrig herfra!

**Tante Cara** *(ryster paa Hodet).*

Som du spaar, mit Barn!

*(gaar hen, ser ind i det næste Værelse. Hendes Øjne staar fulde af Taarer.)*

[33] Ser du, her er nogle Ting fra før, som jeg kjender – og her – det gamle Billede af Onkel Bernhard!

**Bodil** *(ind til hende)*

Kan du huske, da du var hos os, dengang vi var smaa? Og den spanske Dansen – vi kaldte den endda Vilddansen – naar du spillede den for mig og jeg dansede, blev jeg altid saa snil efterpaa, husker jeg.

*(ler.)*

Undres om sligt kunde hjælpe nu – ja, du *skal* nu spille den for mig engang, saa vil jeg se, om jeg kan mindes den.

**Tante Cara** *(ler).*

Du vil da vel ikke til med den igjen? Det var mest, naar du var i et skrækkeligt Lune, det Barn, og du maatte rase fra dig!

**Bodil.**

Ja, jeg husker det. Og det var storartet, saa det hjalp! – Nu hører jeg, Tøjet kommer! Nu skal vi pakke op, forstaar du!

*(trækker hende muntert med sig ud.)*

---

## [Akt 2]

[34] *Den samme Salon. Kun mere festlig dekoreret. Gjennem de aabne Verandadøre ser man ud i Haven, hvor kulørte Lamper hænger i Trær og Lysthuse.*

*Lyd af Dansemusik og glade, overgivne Stemmer.*

**Tante Cara** *(gaar omkring og ordner lidt. Blir staaende foran Konsul Herwells Billede.)*

**Sophie Hess** (*kommer ind*).

**Tante Cara** (*vender sig hastig om og gir sig noget at stelle med*).

Er det dig, Sophie, jeg syntes, det var Bodil.

**Sophie Hess**

Nej, Bodil danser!

**Tante Cara** (*livfuldt*).

Ja, hvor hun danser! Morer sig, alle morer sig. Det gaar udmerket! Men hvor du er nydelig iaften

**[35] Sophie Hess.**

Det siger Einar ogsaa! Men sig mig – det undrer mig, at Kammerherre Lindendal er her iaften! Jeg saa Bodil bli overrasket ved det!

**Tante Cara.**

Ja, kjære! Han havde nok truffet Tante Dora inde hos Admiralens og havde sagt – ja, Tante Dora blev rent indtat i ham – og vilde overraske Bodil, kan jeg tænke.

**Sophie Hess** (*langsomt*).

Ja, det er morsomt med saadanne Overraskelser

**Tante Cara** (*livlig*).

Ja, er det ikke? Tænk, og det var ligedan med Odners. De ligger her paa Gjennemrejse, han er blet Distriktslæge oppe hos Carl, ved du. Saa traf Tante Dora dem ogsaa og bad dem, mest for Carls Skyld tænker jeg – – Ja, og saa blev hun saa indtat i Fruen!

**Sophie Hess.** (*forbauset*).

Fruen? Er der en Fru Odner?

**Tante Cara** (*ler*).

Ja, du kan tænke dig, hvor Bodil blev forbauset! For det ene tænkte hun,

Doktoren allerede var rejst. <sup>[36]</sup> For det andet ante hun ikke, han var gift. Og for det tredje vidste hun slet ikke, de var budne!

**Sophie Hess** (*i Spænding*).

Hvad siger du?? Og Bodil?

**Tante Cara.**

Bodil, kjære, – hun har saadan Takt! Det gik rigtig nydeligt! Og det kan være morsomt med saadanne Overraskelser!

*(Der kommer flere tilsyne i Døraabningerne og ude paa Verandaen.)*

**Sophie Hess.**

Ja, det skal være vist! Det synes Einar ogsaa, han har bedt mig om en Dans. Der kommer han!

*(Gaar.)*

**Professor Herluf Ørn** (*kommer ind. Ser sig om. Der er noget energisk hastigt over hele hans Person. Livfulde, sterke Øjne, mørkt Haar og Skjæg. Han bukker ærbødig for Tante Cara*).

Undskyld! Jeg ser efter Frøken Herwell. Jeg er lovet en Dans!

**Tante Cara.**

Er det Bodil? Er hun ikke derude? Jeg skal hjælpe Dem!

*(De gaar.)*

**Bodil** (*kommer ind et Øjeblik efter. Hun er i et elegant Baltoilette i blegblaat. Hun blir staaende, som om hun tænker sig om, lytter, udbryder sagte*):

Musik er skrækkelig!

<sup>[37]</sup> (*gaar hen, slipper Portiererne ned. Som hun staar for den siste Dør, kommer Sophie Hess lige mod hende.*)

**Bodil** (*kort*).

Jeg vil være alene – to Minutter

**Sophie Hess**

Et Ord bare! Hvorfor har du ikke sagt mig, at Dr. Odner var gift? Naturligvis vidste du det!

**Bodil** (*ler*).

Simpelthen vidste jeg det ikke! Han sagde næsten aldrig noget.

**Sophie Hess.**

Han laa deroppe og botaniserte, mens hans Frue var ved Bad, fortalte han mig nu derinde –

(*hastig.*)

Ja ja, jeg skal gaa. Men et maa jeg bede dig om – kanske vi ses ikke mer alene, jeg drager jo inat! Rejs ikke op til Carl isommer! Leg ikke med Ild!

**Bodil** (*mod hende i en spøgende Trods*).

– Det elsked jeg som Barn! Jeg gjør saa endnu!

**Sophie Hess.**

Kom heller til os! Lov mig det, *nu!*

**[38] Bodil.**

Haster det saa?

(*henkastet.*)

Du ved, Carl venter paa mig! Men jeg kan godt la' være!

(*blidt*)

Bare gaa, saa lover jeg, at jeg ikke skal gjøre det.

(*efter hende.*)

Skjønt jeg gjør det vist alligevel!

(*Hun sætter sig ned, stirrer frem for sig.*)

(*En liden kort Banken paa en lukket Dør tilhøjre.*)

**Kammerherre Lindendahl** (*kommer ind. Det er en statelig, elegant, vakker Mand omkring 36 Aar. Hans Væsen er smilende, sikkert. Han hilser og ser sig om.*)

Jo, dette er Undines Rige!

(*bedende mod Bodil, der vil gaa.*)

Bare et Øjeblik!

**Bodil** (*afvisende*).

Hvor elskværdigt af Dem – men der er virkelig ingen Tid. Vi danser her  
iaften!

**Kammerherre Lindendahl.**

Hvor jeg skulde ønske Alverden vilde danse væk, og jeg var alene med Dem  
paa hele den vide Jord! Faar jeg Lov at minde Dem om, at De loved mig  
Menuetten?

**Bodil** (*koldt*).

De tar Feil!

[39] **Kammerherre Lindendahl** (*gaaer hen til Bodil, bøjer et Knæ, ser hende op i  
Øjnene, siger dæmpet*).

Om jeg var Konge til Jorden, jeg vilde alligevel være paa Knæ for Dem! – –

**Bodil** (*med vrede Øjne*).

Rejs Dem! Det plager mig!

**Kammerherre Lindendahl** (*rejser sig*).

Saa faar jeg vel Lov?

(*Han tar Plads. Hun tar en Bog, blader i den.*)

Frøken Bodil! Vend Dem ikke bort! Nu skal De gi mig Lov at tale med Dem!  
Det er nødvendigt, at vi taler sammen!

**Bodil** (*som før*).

Det finder jeg ikke!

**Kammerherre Lindendahl.**

Jo! Om min store Oplevelse – at jeg kom ned her og fandt Dem forvandlet til  
den vidunderligste Undine, Vorherre har skabt! – Da jeg saa Dem paa Ballet hos  
Bratts –, saa anderledes end før, saa souverain i Deres højrejste Ynde – da  
gjemte jeg mig, som man i fordums Tid gjemte sig for at betragte de dejlige  
Najader. Illusionen greb mig. For [40] De er anderledes end alle! Der er Mystik i  
Luften om Dem!

**Bodil** (*gjør en Bevægelse for at rejse sig*).

**Kammerherre Lindendahl** (*nøder hende til at bli siddende. Han vedblir*).

Vær mere mild end De var det sist!

(*dæmpet.*)

For De har ingenting glemt i disse tre Aar, det ser jeg!

**Bodil** (*betrakter ham stivt, taus*).

**Kammerherre Lindendahl.**

Hvem er det, som siger, at af de himmelske Skabninger er Kvinderne de, hvis Baner er mest usikre? Det er ikke sandt! – For alt, hvad De sidder og tænker nu, det har jeg netop selv tænkt paa. Frøken Bodil, jeg forstaar Dem bedre, end De forstaar Dem selv! Lad os tales ved og faa klaret alting!

**Bodil** (*rejser sig. Gaar hen og sætter sig ned ved et Bord længer hen, siger ironisk*).

Ja, denne Trofasthed for Eksempel, som saa pludselig er staat op fra de Døde!

(*med en pludselig Beslutning.*)

Hvad vil De? Jeg vil ikke Dem noenting!

**[41] Kammerherre Lindendahl**

*Vil?* Vær ikke saa haardhændt! Og vær ikke noget Barn? – – – Bodil, jeg elsker Dem!

(*gaar hen til hende, dæmpet overtalende.*)

Bodil, De maa høre paa mig –

**Bodil** (*afbryder*).

Det skulde jeg aldrig ha gjort. Jeg har ikke havt godt af det Bekjendtskab med Dem. For siden – har jeg faat Lyst til at gjøre Mænd ondt!

**Kammerherre Lindendahl** (*uden at ænse hendes Ord, tar Plads nær hende. Siger indtrængende*)

Bodil! Hvad gjorde det, om vor Lykke dengang gik – der er blet Plads for en større!



**Bodil** (*gjentar som drømmende*).

– en større?

**Kammerherre Lindendahl.**

Nu er De i Stemning! Faar jeg Lov at fortælle Dem noget – som i gamle Dage?

**Bodil** (*tier. Sidder som fortabt i noget*).

**Kammerherre Lindendahl** (*flytter en Stol, sætter sig ganske nær hen*).

Der var engang en liden ung Pige. Alt havde de gode Feer git hende. Naar hun kom, strakte <sup>[42]</sup> Blomsterne sig frem og bad: træd paa os, lad os leve og dø for dig! Og der kom et Menneske. Han lagde sig for hendes Fod og bad som Blomsterne! Og hun? – Hvad siger De?

**Bodil** (*ser paa ham, siger rolig*).

Sansynligvis var hun tosset den unge Pigen!

**Kammerherre Lindendahl** (*ivrig*).

Ja, synes De ikke? Manden er nu engang som han er, har en fornuftig Dame engang sagt. Og det bør en vidunderlig Undine ogsaa indse! – Det bør huskes, at for ham er der – Episoder, der fører ham lutret og modnet tilbage, hvor hun sidder ren og skjær og venter –

**Bodil** (*ser paa ham taus*).

**Kammerherre Lindendahl** (*vedblir*).

Husk de gamle Sagn! Altid kom Helten tilbage, sterkere end han drog ud. Brandt der en Ild, vandt sig en Orm om Fruerburet – saa red han sig gjennem Ilden, saa vog han Ormen –

**Bodil.**

Er De saa sikker paa, hun sad der – og ventede?

<sup>[43]</sup> **Kammerherre Lindendahl** (*griber hendes Haand*).

Hvorfor vil De, jeg skal tvile? Min var hver Tanke i Deres Sind. Hvordan vil De faa tat alt det tilbage? Det lader sig ikke gjøre –

**Bodil** (*har stødt ham fra sig. Siger koldt*).

De gjorde det selv! – Netop idag for tre Aar – – siden – –  
(*haardt.*)

Der er lukket og stængt – den unge Pigen hun –

**Kammerherre Lindendahl** (*har rejst sig og blir staaende foran hende. Afbryder hende varmt og heftig*).

Hun har ventet – og Vejen er ikke stængt! En Kvinde er trofast. Hun kaster ikke bort saadan sit bedste selv!

(*bønlig.*)

De maa finde hende igjen, den unge Pigen, De maa sige hende –

**Bodil** (*hvid i sit Ansigt*).

Den Vej, som gik fra hende over til mig – den gaar ikke et Menneske to Gange i sit Liv.

(*rejser sig, siger stolt*)

Ja, jeg tilstaar! Der var en Tid, da jeg havde ingen Tid at se paa Himmel eller Jord. Paa Knæ laa jeg for et Alter.<sup>n1</sup> Der brændte en hellig Ild. Alle <sup>[44]</sup> mine Blomster ofred jeg der! – – Der er intet Alter mer, Ilden er slukt!

(*gaar, stanser foran ham.*)

Det var heller ikke Dem, jeg tænkte paa dengang, jeg indbildte mig, at De var en anden end den, De er! Dem – har jeg aldrig villet nogenting!

**Kammerherre Lindendahl.**

Tro ikke, hvad De selv siger! Kvindekjærlighed forgaaer ikke paa den Maade. De kjender ikke Deres eget Væsen!

**Bodil** (*ler*).

Jo! Vi Modedamer indlader os ikke paa nogenslags Sentimentalitet. Vi nyder Livet. Og saa – *hevner vi den unge Pige.*

**Kammerherre Lindendahl** (*spøgende, uden at forstaa*).

– Og saa – naar man er ferdig med det – tilgir man!

*(nærmere, i en anden Tone.)*

Husker De den unge Pigen, den Kveld hun gik med mig over Stenten? – Sligt glemmes ikke!

**Bodil.**

Jo! – For siden kom den Dag, da hun blev forraadt! De kunde ikke gjemme det for hende, hvor Deres Hjerter var blet koldt. Hun kunde se det paa Deres Øjne!

**[45] Kammerherre Lindendahl.**

Hør, Bodil, og De vil bedre forstaa det – – Hvad tænker De paa?

**Bodil** *(langsomt).*

Paa det, De fortalte Tante Dora derinde: at Høken sidder og vogter paa trætte Fugle – tror De ikke, at undertiden tar den Fejl?

**Kammerherre Lindendahl.**

Lad os haabe det – og holde os til Sagen.

*(dæmpet, bestemt.)*

Frøken Bodil! Ikke skulde De agte saa ringe, at jeg nu kommer og ber Dem bli min Hustru. Jeg blir nødt til at sige Dem noget. Det har været nævnt her i Byen som noget almindelig kjendt, at dengang De var Lærerinde deroppe paa Nabogaarden til Lindendal – Deres Navn blev allerede dengang sat i Forbindelse med en andens paa en Maade, som ikke var bra for Dem!

**Bodil** *(tvinger sig til at tale rolig).*

Og denne anden – lad os kalde ham Herren til Lindendal – har han ikke følt sig opfordret til at modsige den for mig saa ubehagelige Historie?

**Kammerherre Lindendahl** *(undvigende).*

Ganske vist fandt jeg Dem ogsaa – yderst uforsigtig dengang – – Men Bodil, som min <sup>[46]</sup> Hustru – hvor vil De kunne finde en Oprejsning som den?

**Bodil** (*dirrer lidt i Stemmen*).

Jeg begynder at forstaa – endelig begynder jeg at faa fat paa dette, som sniger sig saa klamt omkring mig.

*(rolig, om mod ham.)*

Ja, for det kunde jo saa let været sandt, mener De? Dengang var jeg en fattig, ubetydelig ung Pige. Det vilde daarligt passet for Herren til Lindendal, at – –

*(lige hen til ham, trodsig.)*

Sæt om det nu var, som Folk mener –, det kunde det jo saa let, ikke sandt?

**Kammerherre Lindendahl** (*bebrejdende*).

Bodil!

**Bodil** (*staar for ham, højrejst, rolig*).

Lad os bare gaa ud fra, at det er sandt – ikke saa sikker er jeg, at den unge Pigen vilde sat Æren til, som jeg er viss paa, at den Riddersmand til Lindendal vilde ha mistet sin! –

**Kammerherre Lindendahl** (*stirrer paa hende taus. Betaget af hende som hun staar der*).

[47] **Bodil**

De talte om gamle Dage – i gamle Dage, den Ridder der havde fornærmet en Kvinde, – hans Sporer blev knust paa hans Hæle!

*(gaar igjen hen foran ham.)*

Hvor er den saa kommet fra, den Historie, som De ikke har modsagt – fordi nu havde De Brug for den.

*(da han ikke svarer, tilføjer hun langsomt.)*

De vilde tvinge mig med dette! – De har Deres Grunde, nu som jeg ikke længer er den unge Pige, som var saa lidet værd!

*(synker ned over en Stol.)*

**Kammerherre Lindendahl** (*heftig*).

Giv mig Lov at vinde Dem tilbage! Bodil, De maa ikke sørge over dette!

**Bodil.**

Ikke over dette – men over, at det kommer til at være saa længe til – at der ikke findes mer paa Jorden – Mænd som Dem!

**Fru Hess** (*kommer ind fra Verandaen*).

Er du her endda, Bodil? Du har vist glemt, hvad du loved Professor Ørn? Har ikke Doktor Odner været herinde? Han søger dig nemlig ogsaa!

[48] **Kammerherre Lindendahl** (*studsende*).

Dr. Odner?

**Fru Hess** (*smiler*).

Ja, har ikke Kammerherren set ham her iaften? Husker ikke Kammerherren ham? – den tause Manden, som var ivejen allesteder deroppe, dengang –  
(*Hun gaar ud igjen paa Verandaen.*)

**Kammerherre Lindendahl** (*hen mod Bodil*).

Har De ikke et Ord for mig? Lad ikke dette stille sig mellem os!

**Bodil** (*rejser sig langsomt, gaar hen og tar ned fra Væggen over Pianoet det florumvundne Billede, der forestiller hende selv som 17-aars Pige. Hun ser paa det, viser ham det, siger stille*).

Det, som har stillet sig mellem os, er Døden! Den unge Pige her, som De kommer for at søge – jeg bærer Sorg for hende. – Hun døde dengang!

**Kammerherre Lindendahl** (*gaar med en taus Hilsen*).

**Fru Hess** (*kommer ind igjen, gaar hen til Bodil, der sidder sammensunken. Lægger Haanden over hendes Hode*).

**Bodil** (*farer sammen, vender sig om mod hende, siger svagt*).

Hvem sagde du? Hvem kommer?

[49] **Fru Hess**.

Jeg vilde bare ha den Mand paa Dør.

(*bøjer sig ned over hende.*)

Du blir saa bleg! Hvad vilde du, om du kunde ønske dig noget?

**Bodil** (*med Hodet hvilende mod Armen. Ser op langt.*)

Det Liv her blir Plads til at leve, – – naar jeg længesiden er død!

**Fru Hess**

Se paa mig, Bodil, og tro hvad jeg siger. Den unge Pigen, hun er ikke død, hun bare sover. Nøggen har sagt mig det.

*(henter ind en Kurv fra Verandaen.)*

Der staar nogle Roser herude. Jeg ved, de er til dig! Du undgaar dem ikke! Og jeg skulde tro, her trænges en Rosenskur over alt dette blege blaa.

*(Holder Kurven op og lader Roserne falde som en Regn. Bøjer sig nedover hende, siger hemmelighedsfuldt.)*

De kommer allesammen med Bud! Hvorfor har du ikke lagt Merke til den sorte Ørn, som er kommet over Havet hid? Der ser jeg Tante Cara! Jeg ber hende gaa ind til dig!

*(gaar.)*

**Tante Cara** (*kommer ind, mild, munter. Gaar hen og lægger sin Haand paa Bodils Skulder.*)

Du har faat hvilt dig lidt, mit Barn? Nu kommer du vel ind? – Tante Dora er en udmerket Værtinde. [50] Og Sophie vikarierer med Talent, men du savnes alligevel. Og du holder jo saa af at danse! Men, kjære Barn, hvad er dette –  
*(samler op nogle af Roserne.)*

**Bodil** (*hvisker.*)

Tante Cara – jeg er angst for Menneskene!

**Tante Cara** (*stirrer paa hende i Forundring.*)

Men, Barn –

**Bodil** (*rejser sig, gaar hen i den aabne Verandadør.*)

Se Spurveene – at de kan sætte sig saa trygt tilro!

*(ler pludselig.)*

Aa, jeg bare siger saadant! Du husker da det fra før, at jeg bruger at tøve og sludre.

**Tante Cara** (*ler, tar hendes Hænder.*)

Javist tøver du, Barn. Men kom nu med ind! For hvad tar du dig vel til her alene?

**Bodil.**

Tante Cara, den lange, lange Længsel, som længes forbi alting – kjender du den?

Har du grædt længe nogengang?

**Tante Cara** (*svarer ikke, men ser mildt paa hende i uvis Forundring*).

[51] **Bodil** (*ler igjen, tar og svinger hende rundt*).

Aa, du dejlige Guldmor! Du skjønner da, jeg spørger bare saadan, fordi det morer mig!

**Tante Cara** (*som før*).

Du gjør vel det, mit Barn! Men jeg kan ikke følge med.

**Bodil** (*i stigende Uro*).

Tror du, jeg har kjendt Lykken nogengang? Og at jeg alt har mistet den? – Eller har jeg aldrig vidst noget om den? Kommer den – eller kommer den aldrig? –

**Tante Cara.**

Lykkelige Barn, for alt du har at spørge om! Det gaar altsammen iorden, skal du faa se. Men nu maa vi gaa ind. Det er jo dig, som holder af at danse!

**Bodil** (*der kommer en jagende Livlighed over hende*)

Javist! Spil, saa vil jeg danse. Jo, jo, Dansen min! Vilddansen, forstaar du vel – den, som altid hjalp saa godt. Jo, nu skal du bare se!

(*ler, trækker hende med sig til Pianoet, lukker Verandadørene.*)

**Tante Cara** (*modstræbende*).

Kjære dig, – kunde vi ikke vente til imorgen?

[52] **Bodil.**

Kjære Guldmor! Det kan jeg virkelig ikke!

*(Tar det hvide Silkesjal af hende.)*

Husker du, naar du var rigtig forfærdelig snil, laante du mig altid det!

**Tante Cara** *(smiler, gir efter).*

Hvor kan du huske alting?

*(sætter sig til, spiller Cachuchaen.)*

*(Bodil danser. Langsomt. Siden mer og mer heftig. Dørene aabnes sagte. Der kommer efterhaanden flere af Gjesterne. De staar og ser paa.)*

*(Bodil stanser forpustet. Alle klapper i Hænderne med Udraab.)*

*(Bodil staar taus, som om hun ikke lægger Merke til det.)*

*(Under den paafølgende Scene begynder Musikken indenfor igjen.)*

*(Døraabningerne blir lidt efter lidt tomme. Man gaar igjen ind mod Dansesalen.)*

**Tante Cara** *(rejser sig livlig).*

Naa, der er jo Professor Ørn! Ja, nu maa De selv gjøre Deres Krav gjeldende, Hr. Professor! – Men lov os nu, at De ikke rejser tilbage til Amerika! Her er da ogsaa Mennesker!

**Professor Ørn** *(smiler, bukker. Nærmer sig)*

Ja, nogle!

*(hen mod Bodil.)*

De har lovet mig en Menuet – helt siden den Aften hos Bratts!

**Bodil** *(lystig.)*

Og det husker man endda!

**Herluf Ørn**

Kan det glemmes, naar man har set Dem danse den? Men De ser træt ud. Skal vi heller tale lidt sammen?

**Bodil**

Aa, den Musik!

*(gaar hen og lukker Døren, der fører ind mod Dansesalen.)*

**Herluf Ørn**



De holder ikke af Musik? Nej, den kan være slem!

**Bodil.**

Nej, jeg mener egentlig, at jeg elsker den! Jeg har hørt, den skal være opfundet for at overdøve de menneskelige Lidelser – især Tromme! Hvorfor har man ikke Tromme her iaften?

*(ler.)*

De staar vist og tænker paa noget rent andet?

**Herluf Ørn** *(livfuldt, hastig).*

Ja, for jeg har saameget at sige Dem. De ved jo, jeg rejser tilbage igjen? – – –

Jeg ved et Land for Dem! Det er vor nye Koloni derover – Eventyret, som skal bli Virkelighed! Faar jeg Lov at fortælle Dem lidt om det?

**[54] Bodil** *(spøgefuldt bedende).*

Kan det ikke være til en anden Gang?

**Herluf Ørn.**

Jeg rejser jo imorgen tidlig. Træffer jeg Dem kanske hos Deres Bror?

**Bodil.**

Min Bror??

**Herluf Ørn.**

Ja, Deres Bror Carl! Det er ham, jeg vil besøge. Ham og Dr. Odner, som er blet Distriktslæge deroppe nu. Vi er alle tre Studenter sammen. Jeg blir deroppe nogle Uger paa Sanatoriet.

**Bodil** *(ser paa ham aandsfraværende, fatter sig. Smiler).*

Skal vi ikke heller danse Menuetten?

*(Hun tar hans Arm. De gaar.)*

## [Akt 3]

[55] *Oppe i en Fjelddal. Distriktslæge Odners Kontor. Det er en stor Bjelkestue. I Baggrunden en Dør aaben ud til en liden Svalgang. Gjennem den aabne Dør ser man over et Vand, indrammet af Skoglier og Fjeld.*

*Den venstre Side af Værelset er møbleret med indflyttede Møbler fra Dagligstuen, der er under Oppudsning. Tilhøjre er Kontormøblerne flyttet sammen: En voksdugbetrukken Chaiselongue, Doktorens Skrivebord med Bøger og Papirer, smaa Flasker, forskjellige Præparater og Instrumenter. Ved Siden et andet Bord med Elektriserapparat, Forstørrelsesglas, smaa Glaskrukker med Planter i Spiritus og andre Gjenstande til medicinsk eller botanisk Brug. I Hylde langs Væggene medicinsk og botanisk Literatur. I særskilt dertil indrettede Hylde Doktorens Herbarium. Øverst tilhøjre Dør ud til Venteværelse og Entré. Tilvenstre Døre til de andre Værelser. Det er en varm solfyldt Formiddag i Juli Maaned.*

**Fru Vivi Odner** (kommer ind i en elegant lys Husdragt).

Hvor er Tyrannen? Er du ikke her, Kai?

(ser sig om.)

Aa, naa!

(med et misfornøjet Kast med Hodet, lukker op Døren til Venteværelset, ser ind, gaar tilbage til den nederste Dør tilvenstre, aabner den, blir staaende paa Tærskelen og tale ud i det tilstødende Værelse.)

[56] Hvor er Frk. Dagny? Aa, er du der! Hvor ialverden er Tyrannen? – Denne Malingen er til at dø af! Om endda Kai skjønte paa, hvad det er for et uhyre Offer for mig, slig Oppudsning over hele Huset.

(skarpt.)

Hvad behager? – At det var mig selv, som vilde ha det? – – Ja, naturligvis!!  
Man maa da bo som et Menneske!

(gaar indover i Stuen, vender og gaar tilbage igjen.)

Hvor er Fin? Hvad? Ikke set ham siden Kl. 8. <sup>n2</sup> Pyt, saa er han hos Kari! Sig ikke et Ord om det til Kai! Naar det gjælder den Gutten er han ængstelig nok! – –

Naa, han skal vel faa, naar han kommer!

(lukker Døren haardt igjen, aabner den atter.)

Dagny! Kommer her nogle Sanatoriedamer, min Svigerinde for Eksempel, saa er jeg ikke hjemme. Jeg er syg!

*(gaar hen, lægger sig ned paa Chaiselonguen tilvenstre. Rejser sig gaar igjen hen og taler ud.)*

Giv mig det hvide Kniplingsjalet – jeg er slet ikke bra – – fryser i denne rasende Heden – – det er sandt, skulde Løjtnant Stjernblad komme, saa er jeg hjemme, – loved desværre igaar jeg skulde vise ham Udsigten.

*(faar Sjalet, gaar, vender tilbage igjen.)*

Det er sandt, kommer Kandidat Thoren, er jeg ogsaa hjemme. For ingen anden!

*(Gaar hen, lægger sig ned paa Chaiselonguen. Men staar et Øjeblik efter op igjen, gaar hen, aabner Døren halvt, taler ind til sin Søster Dagny.)*

[57] Du kan tro, jeg var rasende paa Tyrannen idag! Han maatte gaa sin Vej! Han var nemlig morgengrætten!

*(ærgelig.)*

Var han ikke? Jovist var han! Saa vilde jeg naturligvis ha ham til at erkjende det, jo, jeg syntes han skulde kysse min Haand og tilstaa, han ikke havde været, som han skulde. Men han *vilde* ikke!!!

*(gaar lidt henover og tilbage igjen.)*

Hvad siger du? Var han optat? Naar jeg kommer ind paa Kontoret, *skal* han simpelthen ikke være optat!

*(heftig.)*

Tak, du behøver aldeles ikke at forsvare ham; det skal jeg gjøre selv!

*(gaar nogle Skridt og tilbage igjen.)*

Og saa de to Knapperne i Vesten, som han aldrig vil knappe, endda han ved, jeg ikke udstaar, de er oppe! Og jeg gir mig aldrig paa det, – han *skal* knappe dem! – Du Verden, jeg som igrunnen er saa god af mig – det siger alle Mennesker! Men han ejer ikke Hjerte!

*(skarpt.)*

Hvad siger du? – – Ja, det gjorde jeg netop i Søndags, jeg sendte Holst ind i Kirken efter ham for at knappe dem –

*(højere.)*

Det ved Gud, jeg gjorde! Og jeg vil sige, det er stort af mig, at jeg ikke mister Taalmodigheden!

[58] *(Hun lukker Døren med et Smeld, gaar hen og lægger sig ned paa Chaiselonguen.)*

*(Der kommer nogen fra Entreen ind i Venteværelset. Hun rejser sig lidt op og lytter. Drapperer sig med det hvide Sjal, lægger sig tilbage med et lidende Udtryk og lukker*

Øjnene.)

**Doktor Odner** (*kommer stilferdig ind. Han har en overfyldt Botaniserkasse i en Rem over Skulderen og i Haanden en Kurv med Moser. Han sætter Kurven paa Gulvet og lægger fra sig Botaniserkassen. Faar Øje paa sin Hustru, lister sagte hen og ser paa hende. Bøjer sig ned.*)

Vivi, hvordan har du det?

**Fru Vivi** (*lader ham spørge flere Gange. Slaar tilsist Øjnene op. Hendes Tone er lidende, bebrejdende.*)

Hvor har du været i al den Tid?

**Dr. Odner.**

Kjære, du bad mig selv om at gaa! Du vilde hvile, sagde du!

**Fru Vivi.**

Jeg var saamen glad, da du gik, skjønt jeg har savnet dig rasende!

**Dr. Odner** (*tar en Blomst af sit Knaphul og rækker hende*).

**Fru Vivi** (*vender sig bort*).

Hvad skal jeg med den? Jeg raaa ha dem *en masse*. Da er de jo nydelige!

**[59] Dr. Odner** (*sætter sig hos hende og siger mildt*).

Vivi, hvordan har du det?

**Fru Vivi**

Uh! Hvor du kjeder mig, du siger bestandig det samme! Og du ser aldrig, hvordan jeg har det – jo, du ser det, men du er lige glad –

**Dr. Odner.**

Men, Vivi!

**Fru Vivi** (*som før*).

– Om der var en anden Læge her – – – jeg siger bare, om der var en anden Læge her – skulde jeg da vist! Hysch da, hysch da, jeg ved, hvad du mener!

**Dr. Odner.**

Ja, Vivi, ja! Jeg skal tænke paa, om vi ikke kunde finde paa noget!

**Fru Vivi**

Nej, virkelig!

*(skjærende om mod ham.)*

Om jeg nu for Eksempel døde, før du fik tænkt paa, «om vi kunde finde paa noget» – – ja, jeg siger bare, om jeg pludselig gaar hen og dør for dig – for det kunde da let hænde, ikke sandt, Kai? Men vilde det være hyggeligt for dig det, at være min Morder?

**[60] Dr. Odner** *(taalmodig).*

Vivi! Hvad er det egentlig, du mener?

**Fru Vivi** *(henkastet).*

For det ene har du sendt mig to rædsomme Sanatoriedamer paa Halsen – jeg kan ikke udstaa gamle Damer!

**Dr. Odner.**

Kjære dig! Det var mine to Tanter! De var saa lykkelige over at kunne faa hilse paa dig!

**Fru Vivi** *(leende).*

De lyver bare! – Jeg lyver for detmeste selv, men jeg kan ikke fordrage at være sammen med Folk, som lyver! ... Kjære, hvorfor kan de ikke sige sandt? Ikke sandt?

*(falder tilbage, lukker øjnene.)*

Du skulde fare lidt varligt med mig, Kai! Jeg fryser!

**Dr. Odner** *(beroligende).*

Du skal se, det blir nok bedre – jeg skal hente et Uldteppe!

**Fru Vivi** *(idet hun trækker sammen om sig Kniplingsjalet).*

Et Uldteppe! Kai, du er dum! Det kommer af denne væmmelige Botaniken!

[61] **Dr. Odner** (*livlig*).

Aa, Vivi, du skulde været med i Skogen idag – du skulde set en Naturens Ødselhed, ja, slig som det drev fra Furublomsten i lange, gyldne Skyer – men, Vivi, husker du ikke, hvor du engang interesserte dig for Botanik?

**Fru Vivi.**

Du er dum, Kai! Det var jo dengang, før vi blev forlovet det. Botanik kan være bra nok, men jeg synes ikke, den er saadan til at holde paa med. Jeg er saa træt af Moserne dine, at du ved det ikke!

(*rejser sig, knapper hurtigt igjen de to Knapper i Vesten.*)

Hvad er Aarsagen til det, at du skal ta Livet af mig med de to Knapperne?

**Dr. Odner** (*ler lidt, siger sagtferdig*).

Ja, du havde jo klaget til Tanterne ogsaa – over de Vesteknapperne! Forstaar du ikke, Vivi, at det generer mig – især nu i Heden – det er, som jeg ikke kan faa Luft – – jeg skal forklare dig hvorfor –

**Fru Vivi** (*afbryder*).

Hysch da, jeg ved, hvad du mener! Du fejler saamen ingenting! – Men du holder ikke mere af mig – ikke som før!

(*vipper med Foden. Hendes guldbroderede Sko falder af.*)

[62] **Dr. Odner** (*tar den op og sætter den paa*).

Den er saa liden ... Maria Guldsko! Du kan tro, jeg har gjort et interessant Fund idag – en ganske ny Hypnum! Her skal du se!

(*vil gaa og hente Kurven.*)

**Fru Vivi** (*stødt*).

Naa, det er derfor, du er saa glad – jeg saa det straks paa dig!

(*holder ham tilbage.*)

Aa, lad vær! For du er saa gyselig, naar du begynder med dine Varianter og Synonymer og Gud ved, hvad den Stas heder!

**Dr. Odner** (*gaar alligevel efter Kurven*).

Men, Vivi, du skulde se lidt mere paa Moserne her i Skogen – aldrig saa jeg en Pragt som her – – og som de kan komme krybende imod en inde i Skyggen med vredne Spidses, som vilde de helst smyge sig unna – se her, du maa se!

**Fru Vivi** (*vender sig fra ham, vil ikke høre*).

At du gider bry dig med alt det smaa! – Store Trær maatte da være bedre. – – Nej, da har din Bror Just været klokere! Gud, det er da noget, som gir af sig! Hvor mange Ordener har Just?

**[63] Dr. Odner** (*sætter Kurven tilbage igjen*)

Har du læst Aviserne idag?

**Fru Vivi.**

Der staar aldrig noget!

**Dr. Odner.**

Der staar en hel Del fra Udlandet om den Afhandling, jeg vandt Prisen for. Jeg tænkte, det kunde more dig!

**Fru Vivi** (*trommer utaalmodig paa Bordet*)

Det morer mig ikke! – – Har du glemt det, jeg ønskede mig idagmorges?  
(*tæller paa Fingrene.*)

Fem Ting fra Printemps – –

(*Hun lægger sine Arme om ham. Leger med hans Urkjede.*)

**Dr. Odner** (*stille spøgende*).

Ja, Vivi, ja! Men jeg synes, du er saa nydelig, som du er! Og du ved – nu netop har vi det lidt smaat –

**Fru Vivi.**

– for det du aldrig kan ta dig betalt, ja – hysch da, jeg ved, hvad du vil sige! Det faar sandelig ikke hjelpe, om Folk er fattige! Om du vidste, hvor rasende uhyggeligt det er for mig, at vi aldrig har Raad til nogenting. Og du ved, Kai, jeg taaler ikke at ærgre mig!

[64] **Dr. Odner** (*eftertænksomt*).

Ja, Vivi, ja –

**Fru Vivi** (*afbryder harmende*).

«Ja, Vivi, ja!» Jeg hører aldrig andet. Det er blet kronisk!

**Dr. Odner** (*langsomt*)

Hvis det er dig saameget om at gjøre, saa ved du –

**Fru Vivi** (*kommer pludselig i Tanker om noget andet. Hun fikserer ham*).

Traf du saa hendes Naade i Skogen idag? Jeg skjønner ikke – du, som vil ha Folk saa begavede – *hun* er da ikke begavet. Ikke det mindste!

**Dr. Odner.**

Hvoraf ved du det?

**Fru Vivi.**

Jo, hun er saa ufordragelig – uh! – –

**Dr. Odner** (*smiler*).

Dine sædvanlige gode Grunde.

[65] **Fru Vivi** (*rejser sig helt op. Stirrer paa ham*).

Kai, jeg siger det rent ud – jeg gifted mig med dig, for at jeg skulde faa det godt, man gifter sig da ved Gud sandelig ikke for at –  
(*græder.*)

Ikke andet jeg ved, mente du ogsaa selv at –

**Dr. Odner.**

Men, Vivi. du ved jo, jeg vil gjøre alt for dig!

**Fru Vivi** (*hærmende*).

Ja, Tak, Alt! Bare ikke lade være og gaa og rode med alt det der!

**Dr. Odner.**



Det der??

**Fru Vivi** (*bestemt*).

Ja, det er det, som er Fejlen! Indrøm det, Kai, Videnskab og alt sligt, det er igrunden bare en Maade at være vigtig paa – tænk, det tror jeg! – – Det er derfor, du sætter dig til i denne Fjeldalen ogsaa, du *kunde* kommet til en By, det ved jeg!

**Dr. Odner** (*svarer ikke*).

**Fru Vivi** (*hen til ham*).

Du snakker saa meget om Pligt – og at man skal holde, hvad man lover – – det er da vel ikke <sup>[66]</sup> bare de fattige, det gjelder? Og alle mulige andre Mennesker?

**Dr. Odner** (*ser sky paa hende*).

**Fru Vivi** (*leende*).

Det er nemlig din Pligt at elske mig – over Moser og Mennesker!

**Dr. Odner** (*sagtferdig*).

Ja, Vivi, ja! Jeg skal se at forbedre mig!

**Fru Vivi** (*ind til ham*)

Saa tilgir jeg dig! Er det ikke stort af mig, at jeg gjør det. Sagde du ikke, du vilde skrive straks?

(*Man hører nogen udenfor. Det banker paa Døren.*)

**Dr. Odner** (*skyndsomt*).

Det er Herluf! Jeg skal gaa og tale med ham derude. Du kan jo ikke ta mod ham, naar du ikke er bra.

**Fru Vivi** (*fortrydelig, idet hun hastigt retter paa sit Toilette.*)

Det ligner dig at lade Professoren bli staaende udenfor.

(*lægger sig tilbage, roper i en lys, munter Tone.*)

Kom ind! Stig paa!

[67] **Herluf Ørn** (*kommer, stanser i Døren, hilser*).

Ærbødigst Godmorgen! Undskyld, Madame er vist ikke rask?

(*Fru Vivi rejser sig halvt, strækker Haanden ud mod ham.*)

(*Han kommer hen, kysser den ærbødig.*)

**Fru Vivi.**

Jeg er bedre! Det glæder mig at se Dem. Trodde næsten De var død.

**Herluf Ørn.** (*smilende*).

Endnu ikke.

**Fru Vivi.**

Men der skal gaa slig Kjedsomhedsepideemi paa Sanatoriet?

**Herluf Ørn.**

Jeg er ikke modtagelig, Frue!

**Fru Vivi** (*rejser sig helt*).

Der kommer noget saa friskt med Dem. Jeg føler mig formelig bedre af det. Mandfolk er nu interessante, det har jeg bestandig sagt – ikke sandt, Kai?

**Dr. Odner** (*ler*).

Jo, det er aldeles rigtig, som Vivi siger. Naar du kommer – der er noget ved dig, som skulde du gjøre en hel Verdenserobring, vinde nyt Land!

[68] **Herluf Ørn**

Det skal jeg ogsaa!

**Fru Vivi** (*ser langt paa ham*).

De vil altid komme til at sejre! Men se nu først, om De kan hjælpe mig at forbedre denne Tyrannen lidt!

**Herluf Ørn** (*smilende*).

Det falder Dem neppe vanskelig, Frue, at afsætte Tyranner!

**Fru Vivi.**

Jeg har jo faat ham bedre – og kjære, man *maa* jo ha nogle Scener imellem! Men da gaar han, han siger aldrig nogenting – men det er da det eneste hyggelige, synes jeg, at kunne ta lidt fra sig.

**Herluf Ørn** (*stanser foran hende, smiler, ser paa hende*).

**Fru Vivi** (*leende, ivrig*).

Han er igrunnen forfærdelig rasende rar – og komisk! Han vil, jeg skal være fornøjet bestandig! Det er jo umuligt!

**Herluf Ørn.**

Vist er det saa! Verdens Fremgang skyldes de misfornøjede.

[69] **Fru Vivi** (*som før*).

Vi har en Brevkasse her i Huset, se her! Naar jeg er rigtig ordentlig rasende, da taler jeg ikke med ham, jeg skriver. Men det, som er det værste med Kai – han har ikke nogen Samvittighed –

**Herluf Ørn** (*som før*).

Samvittighed betegner en Mellemtilstand i ens Udvikling, Frue. Der er Mennesker saa gode, at de ingen behøver –

**Fru Vivi**

Jeg har ikke Spor! Men sig mig, Professor, hvad skal man egentlig finde paa for at gjøre Livet behageligt for sig?

**Herluf Ørn.**

Kjender De den store Zadig, Frue? Han siger: Store Gud, hvor det er farligt at sætte sig ved Vinduet, og hvor det er vanskelig at leve behageligt i dette Liv. Han har naturligvis ikke Ret.

**Fru Vivi** (*pludselig mod ham*).

Ved De, hvad man siger om Dem paa Sanatoriet? Nej, jeg siger det ikke. Jeg er fornærmet. Hvorfor mødte De os ikke i Skogen igaar? Naar De gaar og leder efter Tyrannen, som De aldrig kan finde, saa plejer De komme farende mod Dagny og mig og [70] skræmme Livet af os. Hvorfor gjorde De ikke det igaar?

**Dr. Odner** (*gaar hen til sin Hustru, gnider sig i Hænderne som han gjør, naar han er i godt Humør*).

Jeg ser det paa Herluf, at han vil ha Kaffe. <sup>13</sup>

**Fru Vivi.**

Det skal han faa – og Dagnys berømte Vafler! Vi skal drikke ude paa Pynten under den store Granen vor!

*(Idet hun gaar forbi, vender hun sig mod Herluf Ørn, ærtende.)*

Er det sandt, Jorden er saa aldeles liden for Dem, at De bestandig gaar med de andre Kloder i Tankerne? Naar De vandrer over til en af dem, saa sig mig til!

*(Hun gaar ud.)*

*(De to Mænd blir alene. Herluf Ørn gaar omkring paa sin hurtige Vis. Vanemæssig bevæger han Armene, knytter af og til Hænderne som i et Overmaal af vital Kraft.)*

**Dr. Odner** (*ser paa ham, ler, stille lunt. Siger tilsist*).

Du er akkurat, som da du var Gut! Altid var det noget, du skulde til med. Hvad er det nu?

**Herluf Ørn** (*stanser, ser paa ham*).

Du er igrunden ogsaa den samme. Du havde en slig utrolig Taalmodighed med os allesammen – du har vel den endda? – [71] Hvor hun er nydelig, din Kone! Slemme at hun er saa svag. Hun ser ellers sterkere ud, end du gjør.

**Dr. Odner.**

Ja, hun blir saa livlig, naar der kommer nogen – du skulde komme her oftere!

**Herluf Ørn** (*ler*).

For at du tryggere kan ligge ude og rode! Du er liberal!

*(Under det etterfølgende gaar han bestandig eller staar. Han taler ligesom med hele Legemet. Det er, som Linierne bøjer sig, tar Form efter Tanken.)*

**Dr. Odner** (*sætter sig ned. Han ser træt ud. Og han ser efter Vennen, som driver frem og tilbage*).

Du kommer til at bli gammel du, uden nogensinde at ha siddet ned –

**Herluf Ørn.**

Men du – slig som du kan sidde – stille, som en Kvinde.

**Dr. Odner** (*smilende*).

Og du! Du har en Opsamling af motorisk Energi, som er rent merkelig!

**[72] Herluf Ørn** (*stanser foran ham*).

Og du! Du ser ud, som du lever endda paa dine stille, fine Idealer. Har du faat omdannet alt det til Realiteter, saa er det godt gjort!

**Dr. Odner** (*forlegen*).

Jeg gaar saa meget ude –

**Herluf Ørn.**

Ja og roder – og laver Teorier –

**Dr. Odner** (*livlig*).

Ja, det gaar godt en Stund – men saa kommer Naturen med sine Indfald – en Form, som slet ikke skulde være der – og ødelægger hele Artsbegrebet for en. Men det, som ikke ødelægges, er, at man ved intet.

**Herluf Ørn** (*spøgende*).

Hav Respekt for Intet – af det blev jo alting skabt. Og din Uvidenhed holder paa at gjøre dig verdensberømt!

**Dr. Odner** (*stille henrevet*).

Det er det, du – – den uhyre Glæde ved at finde Aarsagerne – – det er ligesom – du ved, i Asien, disse merkelige Fodspor, som man indbildte <sup>[73]</sup> sig var Buddhas, *Skaberens* – – – det er det, overalt har vi hans Fodspor! Det er dem, jeg ligger og ser efter inde i Moserne ogsaa.

**Herluf Ørn** (*muntert*).

Ja, slig Moro det er at komme listende over dig – se dig sidde paa Huk og stirre – eller gaa forsigtig, med sagte Skridt, som var du ræd for at forstyrre –

**Dr. Odner.**

Det er jeg ogsaa!

**Herluf Ørn.**

Hvor heldigt, at din lille Kone er saa interesseret for dit Studium! Jeg husker det henrykte Brev, du skrev til mig om det.

**Dr. Odner** (*undvigende*).

Fortæl nu lidt om dig selv!

**Herluf Ørn** (*vedblir*).

I arbejder jo sammen, skrev du! – Jeg blev alligevel forundret, da jeg hørte, det var hende. Jeg husker hende jo lidt fra før!

**Dr. Odner**

Hvad er dine Planer? Gaar du tilbage til Universitetet derover, eller blir du her?

**[74] Herluf Ørn** (*driver omkring*).

Ingen af Delene! Ser du, jeg maa til med noget andet end du! Jeg kan ikke gaa saa stille med mit – jeg vil være med at vække den Storm, som skal rense Luften –

(*stanser foran ham.*)

I disse Aar, ser du – – jeg har gaat og samlet Materiale til min store Bog – men jeg vil ogsaa skrive den i det levende Liv – – en ny Guds Stad maa bygges paa Jorden. Vi begynder straks!

**Dr. Odner** (*smilende*).

De Stille i Landet kan da ogsaa være med paa det!

**Herluf Ørn.**

Javist! Og Lovgiverne, Værdiskaberne, det skal ikke længer være dem, der bygger med en Haand og øder med den anden. Godheden udviklet til Verdensaand, til den store, drivende Kraft – det er Fremtidens Program.

**Dr. Odner** (*ser smilende paa ham*).

Hvor du er ung! Dine Ord lokker som Eventyr, som aabent Hav! Send dine Skibe ud!

**Herluf Ørn.**

Det skal jeg! Jeg vil lægge ud mod lukkede Land. Men der er saa meget, der maa forberedes <sup>[75]</sup> – – der maa nye Mennesker til, ny Moral – vi har jo ingen! Og vi maa begynde at samle Sten til Fremtidsreligionens store Katedral. Der er Religioner med 13,000 guddommelige Bud. Vi skal forbi alt dette – frem gennem Kjærlighed og Retfærdighed ind til den store Enkelhed. Der finder man Gud!

**Dr. Odner.**

Hvor du er ung! Det er, som hører jeg det suse i ny Vin! Men jeg er ræd, du er kommet for tidligt til Verden!

**Herluf Ørn.**

Nu vil jeg netop helst! De fineste Kræfter, netop nu er de begyndt at løfte sig ind i Dagslyset. Jeg vil være med om at skabe – – jeg vil – –

*(stanser, tier, forsøger at udtrykke sig videre ved Gestus. Det lyser, glimter af ham. Han stormer igjen omkring.)*

**Dr. Odner** (*ler, men der kommer paa samme Tid noget vemodigt over ham*).

Prometeus, vogt dig! Stjæl ikke for meget! Vi taaler ikke stort af Gangen!

**Herluf Ørn.**

Ser du, den store Revolution lykkedes ikke! De tog for lidet med og fór for fort frem. Man maa lære af Tiden: den ødelægger langsomt, sikkert – og bygger op paa samme Vis!

<sup>[76]</sup> **Dr. Odner.**

Ja, det er det. Alting maa gro sagte, men jeg synes, du har det saa braadt!

**Herluf Ørn** (*uden at høre*).

Ser du, min Drøm, det er at aabne stor Vej – for store Vinger – for de smaa ogsaa!

*(blir staaende taus).*

**Dr. Odner** (*ser op. Siger lunt*).

Her blev saa stilt med et. Næsten som kunde En høre de fjerne Skridt af Fremtiden, du!

**Herluf Ørn** (*er blet staaende og se paa ham skarpt. Siger pludselig*).

Jeg liker dig ikke! Du ser ud, som du har noget, du gaar og kjæmper med! Du, som har alt muligt – det siger du jo selv, Gut!

**Dr. Odner** (*ser overrasket paa ham. Siger paa sin stille Maade*).

Ja, du, jeg har saa meget mere, end jeg fortjener. – Hvis du ikke kan se det paa mig, saa er det – ja, saa er det min egen Skyld. Det siger Vi vi ogsaa, og Vivi har Ret! Men lad os tale lidt mere om dig. Du er mer interessant. Det siger Vivi ogsaa, og Vivi har Ket.

*(rejser sig, gaar hen og lægger sin Haand paa hans Skulder.)*

Du vil lære Menneskene noget nyt. Menneskene har vidst saameget, du, men de glemmer det bestandig [77] igjen! Du vil lære dem at elske Retfærdighed.

Hvorledes skal du faa gjort det? De korsfæster –

**Herluf Ørn** (*energisk afbrydende*).

De skal vænne sig af med det. Lyt! Det arbejder i Tiden. Og Menneskeheden maa lystre! – Det er, som et dybt Øje stirrer paa den og befaler: Fremad! – Der er en Tanke, som faa ved om endda, men med brede Vingeslag vil den fare Verden over. Den er: I dit eget Liv ligger Skatten gjemt. Vogt det hellige i dig selv!

**Dr. Odner.**

Ja, alting ændres jo! Lad os haabe paa en mere vellykket Menneskehed end vor!



**Herluf Ørn** (*hen foran ham, sterkt besluttet*).

Jeg gaar derover – nu snart! Jeg har stillet mig i Spidsen for en Indvandring, sat mig i Forbindelse med den amerikanske Regjering og andre. Paa en af de herlige, tomme Sletter ved Misissippi bygger vi nyt Samfund. – Der skal man ikke behøve at maatte rejse sig og gaa sulten fra Livets Bord! –

Bliv med! Det vil passe for dig!

**Dr. Odner.**

For mig kanske! Ikke for Vivi!

[78] **Herluf Ørn.**

Hun? Hun lever jo bare for dig! Det binder jo dobbelt, et saadant Forhold.

**Dr. Odner.**

Naar drager du saa?

**Herluf Ørn** (*hen til ham. I en anden, fortrolig Tone*).

Jeg havde igrunden glædet mig til at se din Henrykkelse paa nært Hold!

(*spøgende.*)

For den er da vel ikke bare skriftlig? Den er saa stille!

**Dr. Odner** (*prøver ogsaa at ta det spøgende*)

Ja, den er det!

(*pludselig ind mod ham.*)

Du var altid min Bror! Jeg vil fortælle dig, hvordan det kom: Vi var saa unge! Vi var i Kirke sammen til Bryllup. Og hun bad mig: Gaa Kirkegulvet op sammen med mig! Jeg gjorde det. Og det var som for Guds Ansigt! – – Da blev vi bundet til hinanden.

(*Han blir staaende og stirre som ind i noget.*)

(*Der kommer nogen syngende ud fra Skogen, op mod Huset.*)

**Dr. Odner** (*tar sig sammen med en pludselig Bevægelse. Gaar hen, ser ud af den aabne Dør og blir staaende*).

[79] **Herluf Ørn** (*kommer ogsaa hen og blir staaende*).

Der er det ved hende, at man maa se efter hende!

**Dr. Odner** (*svarer ikke*).

**Herluf Ørn.**

Der staar Straaler om hende – som af en fin, mangestrengt Klang – – det er ikke Stemmen bare, det er Gangen og det hele.

**Dr. Odner** (*stille, uden at høre den siste Replik*).

Ja, de gjør det! Alle ser efter hende!

*(De blir staaende og følge med Øjnene Bodil, der med Doktorens lille Søn, Fin, ved Haanden og stadig syngende stiger op mod Huset ad den slyngede Sti, snart skjult af Trær, snart igjen synlig.)*

**Fru Vivi** (*er under dette ubemerket kommet ind fra den øverste Dør tilvenstre. Hun hører sin Mands og Professorens siste Ord. Hun blir staaende, ser fra den ene til den anden, gjentar i undertrykt Vrede*).

«Alle ser efter hende!» Det er det, som er rasende ærgerligt!

**Dr. Odner** (*vender sig om*).

Vivi, hvad er det?

**[80] Fru Vivi**

Ingenting! Du ved, jeg har saa let for at ta mig nær af alting! Det er bare Sultan, han har spist alle Vaflerne!

**Dr. Odner**

Den maa ikke faa saadane Vaner!

*(gaar hurtigt ud.)*

**Fru Vivi** (*efter ham*).

Slaa den ikke – for det er ikke sandt!

*(ærtende.)*

Eller slaa den bare du, for du kan ikke!

**Dr. Odner** (*kommer tilbage igjen, ser forundret paa sin Hustru, men siger ikke noget*).

**Bodil** (*kommer idetsamme frem foran den aabne Dør. Hun er sommerligt klædt, ganske enkelt og tarveligt [et sort Skjørt og en lyseblaa Vasketøjs Blouse]. Hun har Fin ved Haanden. Hun hilser smilende til alle*).

Her er en liden Mand, som gik sig vild udi Skogen. Han er sulten som en Skrub. Jeg maatte synge for ham, at han skulde glemme, hvor træet han var.

**Fin** (*springer hen og kaster sig i Armene paa sin Far. Klynger sig til ham, idet han ser sky hen til sin Mor*).

Mest ræd var jeg, der skulde komme en Bjørn!

[81] (*Han har en liden fyldt Botanisk Kasse over Skulderen og Lommerne struttende fulde af Moser.*)

Se, her har jeg fundet nogle nye Moser til dig. Papa – – er'ke det no'en orntli'e Arter, syns du?

**Fru Vivi** (*kommer hen, griber ham heftig i Armen*).

Og du har vovet at gaa uden Lov?

**Fin** (*ser paa hende sky*).

Du sagde, jeg skulde finde Kari! Men saa var Vejen jo borte!

(*grædende.*)

Uff, du tar saa hardt, jeg vil gaa med Bodil!

**Fru Vivi** (*trækker ham ophidset med sig hen mod Døren. Siger lavt*).

Dersom du nogensinde gaar med det Menneske mer –

**Fin** (*højt, trodsig*).

De'rke no'et Menske, det er Bodil!

**Fru Vivi.**

Du er en Skurk!

(*støder ham heftig ud af Døren og lukker af.*)

(*Doktoren, der har syslet med noget henne ved sit Skrivebord, ser bekymret efter ham.*)

[82] **Fru Vivi** (*gaar smilende tilbage til Bodil, der under Latter og Spøg er blet staaende og tale med Professoren. Hun ser paa hende med kolde Øjne og et blidt, venskabeligt Smil*).

Vi er Dem saa takskyldig, fordi De kom med vor lille Skurk! – Men min Søster var gaat ud for at hente ham ind, saa De skulde ikke ulejliget Dem bare med det.

**Bodil** (*ser paa hende lidt. Saa gjentar hun*)

Bare med det? – – Jeg skulde hente lidt Medicin ogsaa til vesle Ejvind!

**Dr. Odner** (*ivrig mod hende*).

Men vil De da ikke sidde ned? Den er ikke ferdig!

(*gaar hen igjen til sit Skrivebord.*)

Og saa drikker De Kaffe med os. Ikke sandt, Vivi, vi skal ha Kaffe!

**Fru Vivi.**

Det maa De da endelig. Doktoren ber Dem. Han, som aldrig inviterer Folk til nogenting!

(*tar Plads ved Siden af hende. Hendes Øjne vogter hende.*)

De ser saa lykkelig ud!

**Bodil** (*ler*).

Det er man jo bare, naar man har tabt sin Forstand – eller naar man aldrig har havt nogen!

**1831 Herluf Ørn.** (*hen foran hende*).

Og det ler De af!

**Bodil** (*leende*).

Ler jeg? Det vidste jeg ikke!

**Herluf Ørn.**

Jeg har lagt Merke til, De ler næsten bestandig – eller synger!

**Bodil.**

Jo, tak, jeg morer mig om Dagen! Husk, et Menneske skal aflægge Regnskab for alt, hvad det ikke har nydt af, hvad dets Øje har set!

**Fru Vivi.**

Ja, og saa i dette dejlige Vejr, især om Morgen. Mødte De ikke min Mand i Skogen idag?

**Bodil.**

Jo!

**Fru Vivi.**

Og vist igaar ogsaa!

**Bodil.**

Vi møder ofte Doktoren, min Bror og jeg paa vore Morgenture.

**[84] Fru Vivi**

Og saa om Aftenen! Den dejlige Tur forleden, med Stjernes kud! Hvad ønskede De Dem, mens de faldt? Et langt Liv? Eller kanske bare –

**Herluf Ørn** (*lystig*).

– eller kanske bare leve med Sommeren og dø med Roserne. – Det skal være det bedste, har jeg hørt.

**Dr. Odner** (*er blet staaende henne ved sit Bord. Han flytter paa nogle Flasker. Han følger Ordskiftet. Hans Øjne er melankolske. De flammer op og spiller. Lidt efter er de stille igjen. Han gjør af og til en uvilkaarlig Bevægelse hen mod Bodil*).

**Fru Vivi** (*gaar hen til sin Mand*).

Men snille dig, Kai, hvad roder du efter?

**Dr. Odner.**

Jeg skulde lave noget Medicin.

**Fru Vivi** (*taler til ham i en lav, ophidset Tone*).

**Herluf Ørn** (*hen til Bodil*).

Har De tænkt over, hvad jeg foreslog Dem igaar?

**[85] Bodil** (*leende*).

Nej! For jeg vilde fryse bare af at tænke paa de Højder, hvor De færdes! Jeg maa ha det varmt omkring mig. Mon det ikke er bedst hernede paa Jorden?

**Herluf Ørn.**

Hvad var det, De nynnede, da De kom her? – Det samme, som ude paa Trappen idag tidlig!

**Bodil.**

Det var en Stub, jeg har lært af Kari.

*(citerer.)*

Aa du! Kor Steinen er hard,

Soli smelt den inkje,

inkje eingong Maanen.

*(ser hen paa Fru Odner, der fremdeles taler ivrig og dæmpet.)*

**Herluf Ørn.**

Men der var mere!

**Bodil.**

Kvar ein, som bær paa Elskhug,

hev funni si Livsens Tyngd!

Her skal De se en, jeg har skrevet af – nej, nu har jeg mistet den – den maa ligge udenfor.

*(De gaar for at søge den, idet de muntert fortsætter Samtalen.)*

**[86] Fru Vivi** (*der er gaat nogle Skridt hen mod dem, vender om igjen og gaar tilbage til sin Mand. Nær ind til ham, dæmpet rasende*).

Jo, Kai, jeg hader dig – – og jeg siger – – jeg siger –

**Dr. Odner** (*sagtferdig*).

Vivi, der er ingen Mening i, hvad du siger.

**Fru Vivi** (*harmfuld*).

Du ved, du piner mig. Men det skal ikke lykkes –

**Dr. Odner** (*tar hende om Armen*).

Hvilket, Vivi?

(*stille.*)

Tænker aldrig *du* paa, om du piner mig?

**Bodil** (*kommer ind igjen*).

**Herluf Ørn** (*kommer efter hende. Han gaar hen og slaar Doktoren paa Skulderen og siger spøgende*).

Du har altid saa god Hjelp til, hvad du tar dig for. Andre maa gaa med sit alene. Jeg er misundelig paa Deres Mand, Frue!

**[187] Fru Vivi** (*smilende om mod ham*).

Det maa De ikke være! Jeg kan ikke fordrage misundelige Folk. Ikke sandt, Kai, jeg vil ha alt mit ifred!

**Herluf Ørn**

Det kan ingen, Frue! – – Men er du ikke rask, Kai?

**Fru Vivi.**

Gud, jo! Kai fejler saamen ingenting!

(*om mod ham, elskværdig.*)

De ser, jeg lærer af min Mand at lave Mavedraaber! Forresten staar vi og disputerer, om vi skal ta vor Kaffe her paa Udsigten eller langt ind i Skogen. Kai har nogle Yndlingssteder, hvor han træffer Mosekoner og Skogprinsesser. – – Søde Kai, hvad er det, du leder efter igjen, lad mig hjælpe dig!

**Herluf Ørn** (*hen igjen til Bodil*).

Mente De alt, hvad De sagde igaar?

**Bodil.**

Jeg mener aldrig noget.

**Herluf Ørn.**

De skulde alligevel tænke lidt paa, hvad jeg har foreslaat for Dem. De skulde

rejse saa langt, at de [88] Stjerner, De kjender, synker og forsvinder – og andre gaar op.

**Bodil.** (*ryster paa Hodet*).

De skulde tale med nogen anden om dette! De ser jo, jeg forstaar ikke noget af det!

(*mod ham ærtende.*)

Jeg er glad for, at det ikke er mig, der skal sørge for Verdensudviklingen!

**Herluf Ørn**

De er kommet til at bære Deres Hode saa højt! Det er derfor, vi har Brug for Dem ogsaa – til vort store, kongelige Arbejde.

**Bodil** (*rejser sig med et Smil*).

Man er forpligtet til at tro noget af det, Folk siger – ikke alt! Nu maa jeg gaa.

**Herluf Ørn**

Hvorhen?

**Bodil.**

Det – ved jeg ikke!

**Herluf Ørn** (*muntert*).

Ja, De er jo Undine, Fyrstedatter til Jord og Hav – Barn af Alnaturen, Uudgrundeligheden mer end vi andre –

[89] **Bodil.**

Ja, det er vi Kvinder – mer end I andre.

(*lystig truende.*)

Derfor, naar I ikke strækker til for os, gaar vi vor Vej derind i Dybet, ind i Vildheden –

**Herluf Ørn** (*ogsaa lystig*).

– ind til det inderst oprindelige, til Altets skjulte, evige Kildespring – men bliv nu først her og drik Kaffe!



**Fru Vivi** (*hen mod hende, elskværdig*).

Frøken Herwell ser ud, som hun ikke vil være her! Har Professoren gjort Dem Fortræd?

**Bodil.**

Mig kan ingen gjøre Fortræd! Nej, ingen kan gjøre mig noget!

**Dr. Odner** (*kommer bort, rækker hende Medicinen, ser bedende paa hende*).

De loved, De vilde drikke Kaffe med os ude under Granerne. Jovist er den ferdig! Hør Dagny med Gongongen!

**Fru Vivi**

De maa endelig hilse til Prestegaarden!

**Bodil.**

Tak! Jeg blir med ud under Granerne!

[90] **Fru Vivi** (*leende*).

Tænk om De nu angrer det igjen!

**Bodil** (*ler ogsaa*).

Jeg angrer bestandig alting!

**Dr. Odner** (*blir pludselig som ellevild. Han tar Herluf Øm om Skulderen svinger ham rundt og drager ham med sig*).

Ud alle Mand – under Granerne!

---

**[Akt 4]**

[91] *Fjorten Dage senere. Inde i Skogen, som er svær, rankvoksen, med tungt hængende*

*Grene. Indimellem slynger sig Skogstier. Vakker Skogbund med Lyng og fine Blomster over mosklædte Sten og Smaaberg. I Baggrunden en bredere Skogvej. Mellem Træerne ser man Sjøen glimte frem flere Steder. Og yderst ude, paa den anden Side Vandet, ser man af og til Sanatoriegjester.*

*Det er Sommeraften.*

**Bodil** *(kommer gaaende paa en Sti inde mellem Træerne. Stanser op mod et Træ).*

Jeg saa ham idagmorges, da han gik – – naar vi mødes, har jeg Lov at spørge, hvordan han har sovet – om han har det godt –

*(ler.)*

Det kan man sige er at indrette sit Liv hehageligt.

*(synger op idet hun gaar videre henover, tar nogle Blomster.)*

Inat drømte jeg, jeg var Skyen ... at jeg var Vinden, som kom – at jeg var Skogen selv!

*(Hun blir staaende igjen. Falder i Tanker.)*

Der er slig Hvile i hans Øjne! – – –

*(Efter en Stund siger hun dæmpet.)*

Jeg vil ikke dette længer!

**[92] Kari** *(kommer frem paa en liden Sti, der bærer ud paa Vejen. Hun er meget gammel, fattigt klædt og gaar tungt, støttet til sin Stok. Hun bærer et tomt Blikspand over Armen. Da hun ser Bodil, smiler hun bredt op).*

Aa nej! Va det likt!

**Bodil** *(nærmere)*

Godkvel, Kari! Hvordan har du det?

**Kari.**

Aa jau, saa lideleg!

**Bodil** *(munter).*

Hvorfor glør du paa mig slig, Kari?

**Kari.**

Al jordisk Lykka æ arm og grund! Men likvæl saa undrast eg, nær eg ser slikt Folk, som aldri hev sliti vondt! Og eg tenkjer, du undrast paa meg, slikt gamalt Skrap!

**Bodil.**

Du er gammel og god, du Kari! Du er kommet længer end vi andre. Du kjender Vejen. Jeg tar mig ikke engang frem her i Skogen!

**Kari.**

Aa, jau vel! Eg kjenn' no Skogen! Daa eg livde, va den myrkare og Soli meire varm! Kvifyrr gjeng du einsam, kor æ den, som ska bliva din Mann?

**[93] Bodil (ler).**

Det vet jeg ikke, hvor det er, han farer

**Kari (listig smilende).**

Aa, jou vel! Du veit, kor lejt det æ og klara seg fyr dei, som kjem fraa Amerika – saa slug og vaken En blir der –

**Bodil (nikker).**

Om du gaar hjem til Prestgarden, Kari, faar du noget i Spandet dit.

**Kari (nejer).**

Ære og Pris!

*(gaar videre henover Vejen.)*

**Bodil (blir staaende).**

**Dr. Odner (kommer. Han har nogle Vandlillier i Haanden).**

**Bodil (skimter ham mellem Træerne, gaar ind paa den Sti, hvor han kommer).**

Jeg tænkte mig, De kom denne Vej. Har De været paa Sygebesøg helt til nu? – Hilste De Sjøen derinde?

**[94] Dr. Odner (skynder sig mod hende. Hilser).**

Hvorfor kom I ikke? Jeg laa og ventede med Baaden, til det blev Kvelden derinde i Skogen og de hvide Lillier gik til Ro.

*(rækker hende Blomsterne.)*

**Bodil** (*tar dem. Gjentar drømmende*).

Ja, naar det blir Kvelden derinde i Skogen og Lillierne lukker sig –  
(*i en anden Tone.*)

Min Bror kunde ikke –

**Dr. Odner** (*frygtsomt*).

De kunde kommet?

**Bodil.**

Jeg betænkte mig. Saa kom jeg hid for at sige det.

**Dr. Odner** (*idet de gaar sammen henad Stien*).

Jeg havde nær tat en anden Vej. Godt at vi mødtes!

**Bodil** (*i en let Tone*).

Et rent Tilfælde! At vi idetheletat mødtes, det er da et Tilfælde, som ikke har hjemme nogen Steder.

**[95] Dr. Odner** (*ser paa hende, uvis*).

Hvad Sind har De ikveld? – Hver Gang vi mødtes – det var, som fandt jeg hver Gang en ny Blomst paa min Vej!

**Bodil.**

Presser De dem? Saa har De vel et helt Herbarium?

**Dr. Odner** (*forlegen*).

Det ved jeg ikke, nej, det ved jeg ikke. De ligner heller ikke en Blomst. Sommetider synes jeg, De er som et Opkom inde i Skogen.

**Bodil** (*sukker*).

Ja, jeg gjør altid Støj – og Uro. Det er min Natur. Men jeg elsker det, som er stilt.

(*hytter op.*)

Rolig, du Fugl med dine brusende Vinger!

**Dr. Odner.**

De elsker ikke bare det, som er stilt. De er selv en vild Fugl med brusende Vinger. En vakker Dag farer De herfra!

**Bodil** (*siger intet. Gaar og nynner sagte*).

**[96] Dr. Odner.**

Lad os ta denne Sti. Lad os gaa varligt! Her er saa meget fint Spind! Har De nogengang tænkt paa, at Blomsterne ogsaa har Nerver – ømtaaligere end vore?

**Bodil** (*svarer ikke, men ler af ham*).

**Dr. Odner** (*ser op mellem Træerne*)

Hør, som her suser ikveld – og smelter hen!

**Bodil.**

Ja, slig stille Sang! – – Harper, som toner af sig selv – eller myge Horn!

**Dr. Odner** (*ser paa hende, undrende, frygtsomt*.)

**Bodil.**

Men det er ikke bare godt herinde i Skogen. Her er Angst – – ja, ligesom noget af Livets dybe Angst. – Se, udover der – et stort, grønt Hav, som skjælver! – Her skal hænde noget ikvel!

(*ler.*)

Jo, Vinden hvisker det, Skogen siger det ganske tydeligt!

(*De blir staaende.*)

**Dr. Odner** (*vil sige noget, men det blir ingenting*).

**[97] Bodil** (*muntert*).

Men nu flytter jeg jo ogsaa fra denne Skogen her.

**Dr. Odner** (*overrasket*).

Det havde jeg ikke tænkt mig – at De skulde rejse saa snart.

**Bodil.**

De tænker jo aldrig paa, at Sommeren er kort.

**Dr. Odner.**

For det, at hver Dag har været lys og lang!

**Bodil** (*siger intet*).

**Dr. Odner**

Nej, jeg forstaar ikke! Det er vist ikke sandt, hvad De siger. Aa, sid her!

(*De sætter sig begge paa et lidet, mosklædt Berg.*)

**Bodil** (*ler.*)

Hvorlænge?

**Dr. Odner** (*overtalende*).

Længe! Kjender De Lyngens bløde Ange? Hør, hvor det hvisker over gjemt Vej! – De, De hører til herinde, sammen med de hvide Skogfruer –

**[98] Bodil** (*ryster paa Hodet*).

– men jeg ligner jo ingen Blomst. – – Men jeg ved om en Mand, som kan ligne en Blomst – af dem, der vokser med dybe Rødder, inde hvor Skogen er stille. Og han er selv stille, fordi han lytter og kan høre. Han ved, hvad de siger allesammen. – – Jeg hører ingenting, ikke engang hvad jeg selv siger.

**Dr. Odner** (*sidder og ser hen for sig, smiler tankefuldt*).

De gamle Germaner – naar de kom til et fremmed Land og havde drukket af Landets Vin, da oplodes deres Øjne. De saa, hvor de var. Da rejste de et Alter for den ukjendte Gud. Og deres Tempel var en Plet inde i Skogen.

(*ser op paa hende dvælende.*)

Skogen er et fremmed Land. Man kjender den ikke, før man har ofret til den ukjendte Gud og drukket af Landets Vin. – Hvorfor er De saa urolig?

(*De staar begge op og gaar.*)

**Dr. Odner.**

Hvor vil De gaa hen?

**Bodil.**

Det ved jeg ikke. Bare at jeg gaar her og blir melankolsk.

**[99] Dr. Odner.**

De tar Feil! Her i Skogen, det er som at gaa under en Velsignelse. Og nu ikveld! Her er slig som fine Blomster kan faa mig til at drømme –

Lad os sætte os her. Plejer vi ikke at sidde her?

*(Bodil sætter sig paa en Sten, han paa en anden i Nærheden.)*

**Bodil.**

Nu blir det Kvelden ogsaa, og alt Troldpakket kommer ud. Det elsker jeg – og den Længsel, som kommer, naar alle de smaa Stier blir til store Veje, som gaar.

*(rejses sig i Uro.)*

Naar jeg er her i Skogen alene, kan jeg sætte mig til at vente, og jeg synes Trærne og alt det, som er her, venter med mig. – Og der kommer noget langt borte fra – som et Pust – og rører ved mig. Og jeg bliver angst, for det er noget mægtigt, som kommer mig nær!

**Dr. Odner** *(der følger hende med Øjnene).*

Kom nu her og vær lidt rolig. Ser De den fine Maanen over Skogen?

**Bodil** *(ser op).*

Næsten som har den Vinger – – slig en hvid, underlig Fugl – en himmelsk Svane –

*(gaar nervøst omkring.)*

**[100] Dr. Odner** *(undrende over hendes Uro).*

Hvad ser De efter?

**Bodil.**

Noget, som ikke gror her –

**Dr. Odner**

Husk nu – den Stund her ikveld kommer aldrig mer!

**Bodil.**

Ikke den igaar heller – ingen af de andre heller!

*(Hun sætter sig hen lige ved Siden af ham.)*

**Dr. Odner** *(ser sig i Velbehag om til alle Sider)*

Her i Skogen er man da først rigtig hjemme hos sig selv. Er det ikke sandt?

*(bøjer sig frem, ser dvælende paa hende.)*

**Bodil** *(svarer ikke).*

**Dr. Odner** *(vedblir langsomt, drømmende).*

Her inde i Skogen – alt, hvad jeg engang ante dybest – herinde er det kommet mig saa nær – – Hvad, har De det ikke godt?

**Bodil.**

Jo! Næsten som var jeg alt død!

**[101] Dr. Odner.**

Hvor var det saa, De skulde hen?

**Bodil.**

Det har jeg glemt.

**Dr. Odner.**

Hvad er det saa, De husker?

**Bodil** *(ler).*

At De sidder der!

**Dr. Odner** *(muntert. Legende med Ordene).*

Nu var De god! Jeg takker Sol og Maane og alle Stjerner smaa, fordi jeg fandt Dem her ikveld!

**Bodil** *(ligesaa)*



Hvem skal jeg saa takke, fordi jeg fandt Dem – mens jeg gik og ledte efter det, jeg ikke kunde finde –

**Dr. Odner.**

Da jeg fandt Dem – glemte jeg det, jeg ikke kunde finde. Jeg mener – det kom for mig, som havde jeg fundet det!

*(Han sidder med Albuen støttet mod en Stubbe. Saa rejser han sig og gaar omkring. Hans Stemme slaar om.)*

Bodil, De ved ikke, hvor jeg maa forsvare mig mod Dem – hvad jeg har at overvinde! For jeg ved jo, snart gaar De herfra med den, De har kaaret Dem!

**[102] Bodil** *(smiler lidt).*

Hvem gaar jeg med?

**Dr. Odner** *(tvinger sin Bevægelse ned).*

Jeg ved jo, det er Herluf! Jeg har hele Tiden vidst, at det maatte blive ham!  
*(stanser foran hende.)*

Det er med mig som med Planterne her og Trærne. – – Det hænder, de har sin store Sommer, hvor alt ser i Naade til dem! Dette har været min store Sommer!

**Bodil** *(ser stivt paa ham).*

**Dr. Odner** *(efter en Stilhed).*

Ser De, hvor Himlen er som Rosenblade – og Skogen fuld af deres Glans!  
Hvem vover at klage? Kan jeg faa Lov at sidde her?  
*(Han sætter sig paa en Tue ved hendes Fod.)*

**Bodil** *(vedblir at være taus).*

**Dr. Odner** *(idet han stirrer op).*

Under Hvælvene driver her Drøm – saa skjær, at der findes ikke Navn –

**[103] Bodil** *(bryder kort af).*

Sligt siger en Drømmer. Naar han vækkes, finder han Navnet.

**Dr. Odner** (*ser uvis paa hende. Der kommer noget kjæmpende, usikkert over ham. Han siger sagte*).

En Drømmer maa ikke vækkes. Da styrter han ned –

**Bodil.**

En Drømmer maa vækkes!

(*springer op, gaar nogle Skridt, kommer langsomt tilbage, ler nervøst.*)

Som Barn ønskede jeg mig fire vilde, arabiske Heste – – nu ved jeg, det nytter lidet at kjøre saa fort – En naar ikke frem endda!

**Dr. Odner** (*søger at dække over sin Bevægelse*).

Som idag har De aldrig været!

(*bønligt.*)

Her er jo Sommer endnu! Ingen Fugl er rejst fra Skogen. De maa ikke heller!

(*Han venter, at hun skal sige noget, men hun tier. Han vedblir sagte.*)

Herinde – dybe Kilder springer her. Alt er anderledes end derude. Alt derudefra blir væk herinde. Man lever et andet Liv! –

**Bodil** (*slaar over i en ligegyldig Tone*).

– Ja, det, som der ikke er Plads til derude. For Bekvemmeligheds Skyld har De flyttet det ind her i Skogmørket.

(*nærmere.*)

[104] Dybe Kilder springer her, siger De – her sniger en Angst! Den vælder fra de dybe Kilder! Den blir til Livsfare!

(*sætter sig ned som udmattet.*)

Nu blir det Høst ogsaa. – Det, De leved her i Skogen – De faar ta det med Dem hjem nu – til Stuerne paa Hougén.

**Dr. Odner** (*sagte*).

Bodil, hvad mener De?

**Bodil.**

At jeg har mødt en Mand i Skogen her. Jeg vil ikke møde ham mer.

**Dr. Odner.**

Nu skal De sige hvorfor!

**Bodil.**

Skal jeg?

*(langsomt, i en anden Tone.)*

*Fordi jeg ved det!*

**Dr. Odner** *(har hurtig rejst sig. Han gjør en Bevægelse hen mod hende, men blir staaende med bøjet Hode som om han grubler. Saa ser han op og siger sagte).*

De skal sige, hvad det er, De ved!

**Bodil.**

Aa, det er bare noget om den Manden. Aldrig sagde han et Ord. Men jeg ved det – for det at <sup>[105]</sup>ingen Mand kan dølgje sig for den Kvinde, som – – for det at der er En, der har set hans Øjne skinne, som de aldrig har skinnet – i Stjerne paa Hougen!!

**Dr. Odner** *(gjør igjen en Bevægelse hen mod hende, men stanser. Han prøver paa at tale, men kan ikke. Han sætter sig langsomt ned igjen paa Stenen og gjemmer for sit Ansigt<sup>n4</sup> med Hænderne).*

**Bodil** *(langsomt og haardt).*

De vil, alt skal være som før! Jeg trenger til at vaagne, De til at drømme!

**Dr. Odner** *(rejser sig. Han er meget bleg. Der er kommet et nyt Udtryk over ham, en rolig, samlet Bestemthed, og hans Stemme er fast).*

De har vækket en Drømmer! Han er styrtet ned!

**Bodil** *(stirrer paa ham taus, skjælvende).*

**Dr. Odner** *(gaar hen til hende).*

Jeg har ikke villet dette, Bodil!!

**Bodil** *(gjør en Bevægelse som for at afbryde ham).*

**Dr. Odner.**

Fordi det var saa anderledes end alt fra før, gik jeg saa tryg i det. At kunne

tale til nogen med den inderste Hjertedør aaben, det var som at naa frem til en højere Livsform. – – Og netop det, at ingen <sup>[106]</sup> derhjemme kunde være med om sligt ... gjorde mig tryk for at der skede ingen Uret –

**Bodil** (*gjør en Bevægelse, stirrer paa ham*).

**Dr. Odner** (*rystet*).

Ved Gud! Jeg tænkte ikke, der skulde være nogen Brøde i det – – slig Glæde fra Livets dybe Grund!!

(*Gaar omkring i sterk Bevægelse. Der blir en Stilhed.*)

**Dr. Odner** (*knuger Hænderne i vaandefuld Uro*).

Og det vidste jeg heletiden, at det var nogle Dage bare – – at De vilde gaa igjen, langt væk fra mig, til et Liv, som var stort, herligt nok for Dem! – til en Lykke, som var Dem værdig!!

**Bodil** (*staar stiv, bleg, uden at se paa ham*).

**Dr. Odner** (*knuger Hænderne i vaandefuld Uro*).

Og jeg vidste, at jeg selv havde mit lille Liv at leve – og saa godt jeg kunde det min Pligt at fylde mod – Vivi og Fin og mig selv.

**Bodil** (*vender sig bort fra ham, taus*)

<sup>[107]</sup> **Dr. Odner** (*nærmere hen, bønlig, hastig*).

Bodil, jeg klager ikke, at De vil gaa! De Stunder her – de vil skinne over Dagene siden! Og naar De gaar herfra med Deres Ven, da siger jeg Tak for mig – fordi det hændte mig, at jeg fik min store Sommer!

**Bodil** (*staar lidt. Saa siger hun*)

Hvem gaar jeg bort med?

**Dr. Odner** (*studser*).

Det er jo Herluf! Er det ikke Herluf?

**Bodil** (*staar uden at svare. Vender sig om, ser bare paa ham*).

**Dr. Odner** (*viger tilbage, siger sagte, sky*).

Har jeg gjort Dem ondt?

**Bodil.**

Tænker De paa, hvad det betyder, De spørger om der?

**Dr. Odner** (*endnu mere bevæget*).

Har jeg gjort Dem ondt?

**Bodil** (*ser paa ham, smiler svagt, hvisker*).

Sligt er aldrig ondt!!

**[108] Dr. Odner** (*lægger sig ned for hendes Fod*).

Hvorfor kom De herop?

**Bodil.**

Jeg kunde vel ikke for det?

**Dr. Odner** (*henrevet*).

Hvorfra kom De?

**Bodil** (*stille*).

Fra Ensomhedens Land!

**Dr. Odner** (*i et Øjeblik brændende Glæde*).

Lad os tales ved – denne ene Gang!

*(griber hendes Hænder, lægger sit Ansigt ned over dem.)*

Det var derfor, at de Dage, du ikke var her – – alting hvisked dit Navn! – Men naar du kom, da tonte det og sang – det var som en Fanfare i Skogen!

**Bodil** (*tier, ler sagte*).

**Dr. Odner** (*med lysende øjne*).

Det er, som vi er flyttet tusind Mil væk fra alt. Bare Solen ser jeg. Den spinder  
Guld!

**Bodil.**

Jeg synes, jeg ser Stjerner – fler og fler!

[109] **Dr. Odner** (*ser paa hende som i en Ekstase*).

**Bodil**

Bare der ikke var noget mer end dette!

**Dr. Odner** (*heftig, brændende*)

Gaa fra mig! Men sig det bare en Gang, at du har mig kjær!

*(bønlig hastig.)*

Gjør det! Fyld mit Hjerter med din Røst. Men se ikke paa mig!

*(vender sig fra hende.)*

**Bodil** (*tier, men vender sagte hans Hode mod sig og ser ind i hans Øjne.*)

**Dr. Odner**

Tilgiv mig! Dette var det højeste! – Aa, Solskin over dine Veje!

*(Klokker kimer fjernt. De rejser sig begge, staar og lytter. Der falder Glans af Aftensolen om dem.)*

**Bodil** (*pludselig, heftig, hvisker.*)

Jo, jeg skulde ønske, alting nu kunde være slut!

**Dr. Odner** (*glider stille ned foran hende, ser hende ængstelig spørgende ind i Øjnene*).

**Bodil.** (*der igjen er Herre over sig selv, sætter sig ned igjen og stryger ham lindt over Haaret*).

[110] **Dr. Odner.**

Hvad er der i dit Øje? – det, som glider om derinde og gjør det saa mørkt?

**Bodil.**

Det er vel Skyggen af vor Skæbne – den, som fuldbyrder sig nu, mens vi sidder her!!

**Dr. Odner** (*blir taus*).

**Bodil** (*idet hun bøjer sig ned over ham*).

Du blev saa stille, som du alt var død! – Hvad tænker du paa?

**Dr. Odner** (*lægger sin Kind ned mod hendes Haand*).

Paa, at du er saa herlig – – paa, hvor vidunderlig du var, som du kom mod mig ikveld, ud fra det brusende Skogmørke! – –

Aa, tag ingenting fra mig! Tiden er saa kort!!

**Bodil.**

Ja, se, hvor Skyggerne blir lange!

**Dr. Odner.**

Jeg ser dem ikke. Verden er fuld af dig!

**[111] Bodil** (*ler*).

Nej, af Mennesker som hører sammen, men som vender hinanden Ryggen og gaar hver sin Vej.

(*vender sig bort, gir ham Haanden, siger utydeligt*)

Ja, saa vilde jeg bare sige dig Tak! –

**Dr. Odner**

Al Gave kom fra dig!! Men du vil da vel ikke gaa?

(*nervøst.*)

Lad os tales ved om tusind Ting! Vi vil tale sammen. Du skal fortælle mig om Glæden, før den gaar – – om vor Lykke!

**Bodil** (*stille.*)

Den var her – men den er ustadig som den vilde Svale, snar som Stormen!!

(*ler lidt.*)

Men du hører ikke paa mig – – du drømmer endda!

**Dr. Odner** (*sagte*).

Kjære, væk mig ikke!

**Bodil**.

Jeg maa!

(*rejser sig.*)

Det er Kvelden. Solen spinder ikke længer Guld. Vor grønne Sal blir lukket. Og vi er ikke saa langt væk fra – Doktorhuset paa Hougen!

**[112] Dr. Odner** (*springer op. Ser et Øjeblik hjælpeløst paa hende. Bodil holder Haanden op for sine Øjne. Da hun tar den bort, ser han, hvor bleg hun er blet. Og han skjælver ved det.*)

**Bodil** (*bittert*).

Du har et Hjerte, som ingenting vover!

**Dr. Odner** (*sagte*).

Og du?

**Bodil** (*vedblir haardt*).

Du træller i et fremmed Land! Du rejser dig aldrig og gaar derfra! Jeg kjender dig, du gjør det aldrig!

(*gaar heftig henover. Kommer tilbage.*)

Du lider ikke som jeg. Du har saa rolige Øjne!

(*Stilhed.*)

**Bodil** (*heftig*).

Tilgiv, tilgiv mig!!

**Dr. Odner** (*stille*).

Tilgiv du – at jeg kom i din Vej! At jeg har vovet at ville eje i nogle Minutter, hvad jeg stunded mod hele mit Liv!

**[113] Bodil** (*smiler bittert*)

Jeg har ogsaa stundet hele mit Liv efter noget. Men for at naa det maatte jeg



først finde en Mand, som ikke kunde glemme, En, som altid var tilstede bag sit Ord –

*(stanser et Øjeblik, vedblir.)*

Jeg har fundet en slig Mand. Men fordi han ikke kan glemme, fordi han altid blir staaende bag sit Ord – derfor kan jeg ikke finde det, jeg ledte efter. Det er næsten morsomt sligt noget!

**Dr. Odner** *(ser bønligt paa hende).*

**Bodil.**

Det er morsomt! Jeg ledte efter et Sind, som var dybt – og jeg fandt et saa dybt, at det kan ikke glemme, selv naar der intet er at mindes mer!

*(nærmere.)*

Vil du, jeg skal sige dig, hvem det er, du elsker? Du elsker den Kjærlighed, du engang havde for hende, din egen fine, unge Elskov elsker du! Den er død, men den binder dig, fortryller dig endda. Du vil være den tro til dit siste Blod! – –

Kjære, jeg har jo faat det, som jeg vilde ha det! Det, jeg ledte efter, har jeg fundet!

**Dr. Odner** *(staar foran hende med rank Rejsning og løftet Hode).*

Bodil! Det, som er gjort – hvem kan gjøre det ugjort? Det er sandt, at jeg gik fejl! Det var <sup>[114]</sup> ikke Tiden endda, dengang – og siden ... var Tiden forbi!

*(aander tungt som under en Byrde.)*

Nu har jeg at gjøre, saa godt jeg kan det, hvad jeg ser paa som min Skyldighed. Der er i mig selv noget, der ikke maa ta Skade, et fint Spind om du vil – noget, jeg ikke kan leve foruden. – Du synes, jeg gaar for tungt i det. Og jeg gjør det! Men jeg kan det ikke anderledes –

*(nærmere, indtrængende.)*

Om jeg rev alt istykker omkring mig – hvordan turde jeg vove mig frem til dig, *utryg!!*

**Bodil** *(bøjer Hodet, staar taus).*

**Dr. Odner.**

Du tænker, jeg er svag, at jeg har ingen Villie. Jeg trænger en Villie for ikke at vige her –

**Bodil.**

Du? Det er dig, som er sterk!

**Dr. Odner** (*sagte, men med Eftertryk paa Ordene*).

Den Lykke, der skulde være Lykke for *dig!* – og mig! jeg ved det, uden Brist maatte den være, stor, stolt, i Fred og Lys! Der følger mig en Skygge –  
(*nær hen.*)

Og det har jeg altid vidst: Jeg holder ikke Maal, jeg vilde aldrig være dig nok! Der er mere i din Natur, end det der kunde finde Hjem hos mig.

[115] **Bodil** (*ser stivt stirrende paa ham*).

Sligt siger du mig! Og du har Ret! – Men den Mand, som siger mig dette og som har Ret – *ham elsker jeg over alt, hvad jeg har elsket!*

**Dr. Odner** (*ligbleg, taler med Anstrengelse*).

Som du staar der og straalere – du blænder mit Syn! Gaa ud af mit Liv! Gaa til Herluf! Han er mere end jeg. Han elsker dig!

**Bodil** (*med et forvildet Smil*).

Sligt ber du mig om!

(*ler.*)

Du svag! Du er den sterkeste, jeg har mødt. Du viger ikke et Haarsbred fra, hvad du vil. Du vil holde din Sti klar af alt, som er ugrejt, og du kan. Du bryr dig ikke engang om at være lykkelig. Sligt er bare for os Smaafolk. Undskyld at jeg kom ivejen for dig. Men nu gaar jeg ogsaa.

**Dr. Odner** (*bævende*).

Bodil, hvad vilde du, jeg skulde gjøre?

**Bodil** (*stolt*).

Ingenting! For du har Ret. Jeg vilde ikke ha en Brist paa min Lykke, ikke en

Plet, ikke en eneste liden Skygge maatte komme den nær – (*vakler.*)

[116] **Dr. Odner** (*griber om hende*).

Bodil!

**Bodil** (*gjør sig løs*).

Det var ikke noget

**Dr. Odner** (*med kvalt Stemme*).

Hvad vil du, at jeg skal gjøre?

**Bodil.**

Være rolig! Vi er jo enige!

(*ser ham ind i Øjnene, siger dæmpet, med Beslutning.*)

Du har jo selv lært mig, at man skal fare varligt, ikke rive over noget fint Spind. Og det ved jeg: ikke vil jeg være med til at bøje et Sind saa fint og stolt! Du skal ikke skyldes mig noget ondt i dit Liv. Noget godt vilde jeg git, om jeg havde kunnet.

**Dr. Odner.**

Du har kunnet. Dette blir til at stige paa.

(*Han har Møje med at beherske sig.*)

For det var ikke Drøm bare, men en Virkelighed, mægtig til at styrke Sjele!

(*staar, ser sig om.*)

Her er saa forunderlig højtideligt! – – som noget af Evighed er os nær – som var her et Altar rejst!

(*Han knæler ned, gjemmer for sit Ansigt*)

[117] **Bodil** (*med stille Højhed*).

Det er her ogsaa – for ham, hvis Fodspor ikke længer ses paa Jorden – for den store, ukjendte Gud! Hans Vingeslag har strejft os – mere kunde det ikke blive!

**Dr. Odner** (*det strømmer brændende gjennem ham*).

Bodil!

**Bodil** (*stille, smertefyldt.*)

Naar kommer den Dagen, vi Mennesker kan overtale ham til at ta ind til os?

*(plukker aandsfraværende nogle Blomster omkring. Vender sig saa rask omkring mod Odner. Siger med paatat Frejdighed).*

Jeg synes, De skulde rejse Dem og gaa. Det er Kveld, det er Natten.

**Dr. Odner** (*rejser sig langsomt, besværligt.*)

Det er Høsten, der kommer.

**Bodil** (*hen til ham. Hendes Stemme blir blød, varm.*)

Naar du gaar her og hører det bruse inde i Skogmørket, da er det mig, som kommer! Se den Stjernen – naar du ser den igjen – da tænk paa her!

*(i en anden skarp Tone.)*

Nu skal De gaa!

**[118] Dr. Odner** (*ser omkring og op gennem Træerne, hvisker.*)

Farvel her i Skog!

**Fin** (*kommer springende, griber om sin Far.*)

Mama kommer, skynt dig, lad os gjemme os!

*(faar Øje paa Bodil, springer hen.)*

Men du har jo Taarer i Øjnene – de falder, de falder!

**Bodil** (*tar om ham, trykker ham ind til sig.*)

Det er for det – jeg har stirret paa Solen!

**Fin.**

Ja, men den er væk den – nu maa vi skynte os!

*(trækker hende med sig.)*

**Dr. Odner** (*blir staaende og se op gennem Træerne.*)

**Fru Vivi** (*kommer kvidrende, i et upperligt Humør.*)

Hvor er Tyrannen? Fin! Hvor er han, siger du!

*(stanser, ler.)*

Naa, saa der er han! Er du nu begyndt slig? Ellers ligger du i Mosen og roder.

Er *det* den højere Botanik kanske?

*(kommer hen. Vedblir lystig uden at stanse.)*

Kai, du, som ved alting, hvem talte først, Adam eller Eva? Tænk, det spurgte Kaptein Lynn mig om idag!

*(indsmigrende koket, lægger sit Hode op til ham.)*

[119] Ved du, du maa følge mig til Stationen imorgen? Jeg vil til Byen, hvis Tyrannen gir mig Lov! – Man *maa* da ha det lidt livligt, mens man er her i Verden! Og jeg skal sige dig, det skal ikke være bra for Forstanden at være for længe paa Landet. Det paastaar Kaptein Lynn. Man bør da vedligeholde sin Forstand!

**Dr. Odner** *(tier, undviger hendes Blik).*

**Fru Vivi** *(merker det ikke, optat af sit eget. Hun vedblir straalende hemmelighedsfuld).*

Kaj! Jeg har faat Brev fra Just! Han siger, at næste Stjernefald – da spørger det for os! Du ved, jeg elsker Stjernes kud! Aa, vi er da lykkelige, vi to! Du skjønner da vel det, Kai!

**Dr. Odner** *(vender sig fra hende, gaar bort nogle Skridt).*

**Fru Vivi** *(merker fremdeles ikke hans Taushed, men følger eiter. Kaster med Nakken, ler lystigt).*

Og ved du, Kai, din elskelige Veninde, hun er aldeles à la jeg ved ikke hvem – for nu interesserer hun sig for Professoren ogsaa. Men han rejser til Byen imorgen. Vi faar Følge, det er heldigt, siden du ikke kan –

*(merker tilsist hans Taushed og Fortabthed, ser sig om.)*

Ja, her er dejligt! Men man kan da ikke altid [120] holde paa at være poetisk! Nu blir der kjøligt. Det taaler jeg ikke! Kom nu, Kai!

*(Hun lægger sin Arm i hans og vil drage ham med sig.)*

**Dr. Odner** *(løser sig ud, siger stille, bestemt).*

Gaa foran, Vivi! Jeg kommer snart efter!

*(Han gaar ind en Skogsti tilhøjre.) (Hun ser forundret efter ham og gaar.)*

**Fin** (*kommer fra venstre ind paa Vejen. Man ser ham under det følgende af og til mellem Træerne, ridende paa en Kjep. Bodil kommer langsomt efter ham*)

**Kari** (*kommer fra den anden Side, tungt gaaende.*)

Det ringer fyr Øira mine. Eg trur væl, eg ska faa spurt nyt!

**Bodil.**

Godkvel igjen, Kari. Du fik vel fuldt Spandet dit?

**Kari** (*sætter Spandet fra sig, nej.*)

Jau daa! Tak, Ære og Pris!

*(Hun ser Professor Ørn komme, skynder sig, tar op Spandet, guar langsomt, stanser, puster i Bakken, ser sig tilbage.)*

**Herluf Ørn** (*kommer hurtig, med sine sædvanlige livlige Armbevægelser.*)

Voilà! Jeg har søgt Dem. Deres Bror søger Dem ogsaa. Han vil ha os allesammen ud paa Vandet ikveld.

**[121] Bodil** (*blir staaende, som lægger hun ikke Merke til noget omkring sig.*)

**Herluf Ørn.**

Som De staar der – og ikke ser mig! Hvad er der over Dem ikveld?

**Bodil** (*med svag Stemme.*)

Ja, det ved jeg ikke!

**Herluf Ørn** (*stirrer paa hende.*)

Hvordan blev De slig? Dronning saa stilferdig, uden Kroning!

**Bodil** (*ser paa ham med et tungt Blik, men siger ingenting.*)

**Herluf Ørn.**

De har Mørke i Øjet – men der straalder af det. Det er Livet, som sover; der er Magt i det fra dybe Dybder!

*(gaar hen til hende, siger dæmpet, ildfuldt.)*

Noget maa jeg spørge Dem om nu, nu! Vil De blive min Hustru, gaa med mig

derover! Over Havet kom jeg hid efter Dem!

**Bodil** (*ryster paa Hodet*).

**[122] Herluf Ørn** (*indtrængende*).

Jeg vil, De skal se, hvor Livet er skjønt og rigt, hvor det fornyer sig. Hvor det er helligt! – Saa vil jeg, De skal se, at der er en Mand, der er skabt for Dem, der har søgt Dem af hele sit Hjertes Dyb. Og at det er den Mand, De selv søger!

**Bodil** (*ler nervøst*)

Og jeg! Jeg siger som – jeg husker ikke, hvem det er – men den Mand, De taler om – nej, han er vist ikke født endnu – kanske blir han det ikke før om hundrede Aar eller mer –

(*løfter Armene op.*)

Aa, du Skog! Kommer han her nogengang, saa hils ham fra mig!

**Herluf Ørn** (*heftig*).

De er blind!

**Bodil** (*ser op paa ham, stille*).

Det er man jo altid. De ogsaa!

**Herluf Ørn** (*fast*).

Nej! Og De skulde vogte Dem for at støde mig væk!

**Bodil.**

Ja, naturligvis! Men naar jeg nu er blind –

**[123] Herluf Ørn** (*smerteligt*).

Skal vi ogsaa være blandt dem, der gaar hinanden forbi? – De lever og er ung! Hvorfor vil De ikke se mig?

**Bodil** (*ser paa ham med et forvildet Udtryk*).

Javist! Jeg lever og er ung! Det er vel derfor, jeg ikke kan –

(*svagt.*)

Sagde jeg ikke, jeg vilde være alene?

**Herluf Ørn.**

Vel! Men vi to er ikke ferdige! Imorgen rejser jeg herfra. De kommer jo nedover igjen? Saa tales vi ved en Gang endnu!

**Bodil.**

Vil De sige til min Bror, jeg blir ikke med!

**Herluf Ørn.**

Vel!

*(ser dybt paa hende og gaar.)*

**Kari** *(der er blet staaende inde mellem Træerne, kommer nu frem. Hun ser bekymret fra ham, der gaar, og hen til Bodil).*

Det er all Tid det sama, difyrr at det er all Tid det sama!

**[124] Bodil** *(faar Øje paa Kari og gaar frem mod hende).*

Staar du der og kviler. Du er jo naadd frem, du Kari! Gaa nu og læg dig!

**Kari** *(ser bekymret hen).*

Du det sama!

*(tar op Spandet, skynder sig, gaar, vender sig om og siger).*

Du lyt sova væl!

*(gaar videre ind paa Stien.)*

**Bodil** *(der er blet staaende, støttet op mod et Træ).*

Ja, jeg skal det! – «Sove længe! For Dagen har været haard!»

---



## [Akt 5]

[125] *Den samme Salon som i første Handling. Ind fra Entreen gennem Forværelset kommer Bodil rejseklædt, med en Væske i Haanden. Begynder langsomt at ta af sig. En Pige kommer, bærer Tøjet ud.*

**Bodil** *(blir staaende midt paa Gulvet).*

Naa, saa slig ser her ud! Jeg havde næsten glemmt det!

*(gaar hen og ser udover Fjorden og Aaserne, der skinner i Eftersommerens Pragt Mumler heftig.)*

Du dejlige Liv, du tunge Liv!

*(gaar væk fra Vinduet.)*

Jo tak, jeg er ikke ræd; jeg tar imod det, du kommer med – – men – du sælger alting saa dyrt!

*(blir staaende et Øjeblik med Haanden over Øjnene. Gaar videre og nynner, stanser, lytter som til sig selv.)*

Det er, som nogenting er mig nær – store, hvide Svaneflugt, susende fra ukjendte Land – rører mig med myge Vinger –

*(tramper med Foden.)*

Jeg vil more mig; jeg vil ha noget nyt, noget, som aldrig før har været til! Haha, En maa ha Lov til at le af sig selv!

[126] **Madam Høye** *(kommer farende ind, straalende fornøjet).*

**Bodil** *(smilende mod hende).*

Naa, det var morsomt at se Dem igjen, Madam Høye!

**Madam Høye** *(nej).*

Men, Herregud, at Frøkenen er her, uden at nogen tar imod Dem! Frøkenen har da vel havt det godt?

**Bodil** *(muntert).*

Saa godt, at jeg blev træt af al den Sommer og Sol og alle de Blomster! Uh! Det skal bli godt at faa Vinter nu – og koldt og mørkt!!

*(gaar hen til Vinduet, ser ud.)*

Og Bedehuset, som er blet ferdigt ogsaa. – Saa nær det staar!

**Madam Høye**

Ja, naar Døren gaar op, staar Orgelsangen helt ind her. Idag er der Fest.

**Bodil.**

Hvor er min Tante?

**Madam Høye**

Jo, Fruen er inde hos Admiralinden.

**[127] Bodil** (*ligegyldig*).

Hvad er der ivejen med hende?

**Madam Høye.**

Jo, det er Admiralindens Fødselsdag.

**Bodil.**

Bevares, saa Tante Betty holder Fødselsdag

(*utaalmodig.*)

Men kommer ikke Tante Cara hjem igjen?

**Madam Høye** (*beroligende*).

Jeg tænker straks. Men der var jo heller ingen, som vidste, at Frøkenen kom.

**Bodil** (*nærmere*).

Har Tante Cara det godt?

**Madam Høye** (*forsigtig*).

Jo, Gud ske Tak! Det er bare disse Mindedagene, hvor Fruen ikke har Ro til at sidde paa en Stol, men gaar ud og ind – i disse Stuerne her.

**Bodil.**

De siger det saa underligt

**[128] Madam Høye** (*peger ud i Forværelset*)

Derude staar jo de gamle Ting fra Chefsgaarden – og Fru Alette, hun døde

herinde –

**Bodil.**

Hvorfor siger De det saa underligt, Madam Høye?

**Madam Høye** (*forsigtig*).

For hun gjorde det selv! Det var blet for lejt for hende, da hun saa, at ingen af dem kom over det. Hun kunde ikke staa det.

**Bodil.**

Og Tante Cara?

**Madam Høye** (*vedblir*).

Nu har jeg tænkt som saa: Om Konsulen nu kom – det kunde vel være, Vorherre syntes, de to burde snakkes ved –

(*mod Døren, der aabnes.*)

Ja, nu kommer jeg! Der ser jeg Fruen ogsaa!

(*skynder sig ud.*)

**Bodil** (*blir staaende og se fremfor sig*).

Det er vel derfor, Onkel Bernhard er saa saar i Øjnene – som en Kvinde!  
(*kaster det fra sig.*)

Hold dig glad, du maa holde dig glad, ellers blir det saa ondt!

**[129] Tante Cara** (*kommer ind, mild og lys. Under det følgende merker hun ikke Bodils Sindsstemning og hendes sælsomme Maade at sige alting paa*).

Naa, er du der, mit Barn! Hvorfor lod du mig ikke vide, at du kom?

**Bodil** (*mod hende, ind i hendes Favn*).

Du liker jo saa godt Overraskelser!

**Tante Cara**

Jeg vilde tat mod dig, mit Barn, det vilde jeg!

(*sætter sig ned i sin Stol.*)

Du maa tro, jeg er træt!

**Bodil.**

Ja, efter Chokoladen hos Admiralinden! – Men ellers er du jo aldrig træt, det har jeg lagt Merke til. Du maa ta os andre ved Haanden og hjælpe os! Det er, fordi du ved saa godt, hvordan alting er!

*(glider ned paa Skamlen ved hendes Fod.)*

**Tante Cara** *(ler).*

Det er noget godt Snak, Barn! Men nu skal man vide, hvordan vor lille Prinsesse har havt det?

**Bodil.**

Udmerket! Men Admiralinden var vel melankolsk over, at jeg ikke er gift endda?

**[130] Tante Cara** *(ryster smilende paa Hodet, stryger hende over Haaret).*

Hvordan har du nu havt det, mit Barn?

**Bodil.**

Aa, saa godt – at jeg er ligesom rent ferdig! Jeg synes, jeg har levet det altsammen!

**Tante Cara** *(ler).*

Du er jo knap født, min Ven! Du skulde ikke skynde dig saa.

*(vemodig.)*

Det hænder saa tidt, man kommer tidsnok.

*(i en anden Tone.)*

Ja, tænk for alt, du har at være glad for. Lykken har forfulgt dig, siger Tante Betty.

**Bodil** *(muntert).*

Nej, men jeg mødte ham forleden i Skogen. Du maa vide, det er ikke nogen Gudinde. Det er en gammel, blind Mand. –

Han kom lige for mig paa Stien. Gaa afvejen, sagde han, jeg er Lykken. Jeg gaar og deler ud. Saa faar du vel gi mig min Del ogsaa da, mente jeg. Nej, nu har

jeg været uvorren saa længe, sagde han, nu faar jeg nok spare. Det Grand, jeg har her, skal række langt!

Ja, men pas paa at gi til dem, som fortjener det, ropte jeg efter ham. Da vendte han sig og lo: Det faar gaa, som det kan med det!

[131] Da saa jeg først, han famled sig frem: – en gammel, blind Mand, med en liden Sæk paa Ryggen!

**Tante Cara** (*smilende.*)

Hvor tar du slige Historier fra? Men hvordan har du det saa, Barn?

**Bodil.**

Godt, naar jeg er hos dig! Du er som en dejlig, gammel Mor, som tar og bøjer alting ind til Fred – men det var noget, jeg kom til at tænke paa: Hvorfor døde jeg ikke dengang jeg var liden og var saa syg?

**Tante Cara** (*vender sig om mod hende, men kan ikke se hendes Ansigt.*)

Hør, min Ven, jeg liker ikke, du kommer med sligt! – Det var da vel godt for dig deroppe?

**Bodil.**

Vist var det saa! Jeg synes bare, det er morsomt at sidde og tøve. Det ved du jo! Man kan da være glad for det!

**Tante Cara** (*beroliget, fornøjet.*)

Ja, nu skal vi ha det godt sammen – skal vi ikke?

[132] **Bodil.**

Jo, som i gamle Dage – og tale om alting, om dig først! Du ved ikke for en inderlig Ærbødighed, jeg har for dig, Guldmor!

(*kysser hendes Haand.*)

Jo, for du har vandret den lange Dag uden Hvile, uden Fest. Og du blev ikke bitter, ikke træt!

**Tante Cara** (*slaar afværgende med Haanden.*)

Det er noget godt Snak, min Ven. Det har ikke været nogeting!

**Bodil** (*priber hendes Haand*).

Jo, nu vil jeg synge din Pris! Alt, hvad du rører ved, bliver velsignet. Du gir med tause, rige Hænder og ved ikke af det selv!!

**Tante Cara** (*lægger sin Haand paa hendes Hode*)

Mit Barn! Jeg ved bare en Ting: Vi maa skynde os og være gode. Tiden er saa kort!

**Bodil.**

Du har havt det ondt! Jeg ved det!

**Tante Cara** (*mildt*).

At man lærte at lide fra Ungdommen, har været nyttigt – for nogle. For siden – saa kunde man bedre –<sup>n5</sup><sub>[133]</sub> Og dersom nogen har en Sorg, faar man ta den med sig ind i Glæden, lade Solen skinne paa den!

**Bodil** (*heftig*).

Du skulde været lykkelig!

**Tante Cara**

Det er jeg ogsaa, mit Barn! Og brister det nogengang for mig, da siger jeg til Gud: Undskyld, at jeg ikke kunde gjøre det bedre!

**Bodil.**

Selv om du gaar paa mørke Veje – altid skinner Stjerner hos dig!

**Tante Cara** (*ryster sit Hode*).

Barn, det er ikke, som du tænker, nogeting!

**Bodil** (*retter sig op. Hendes Tone skifter om*).

Tante Cara! Hvad ved du om Sorg og Sjelens Piner? Ikke de, som brænder, men de, som isner og gjør koldt. Kjender du dem?

**Tante Cara**

Lille Ven, hvad kommer saadant dig ved?

**Bodil.**

Aa, jeg spørger bare saadan! Du siger aldrig noget, som er slemt. Hvad for en List har du fundet paa for at synes, at alting er godt?

**[134] Tante Cara** (*bekymret*).

Du brænder, du har ondt i dit Hode?

**Bodil.**

Heller i Sjelen da, ellers har jeg det rigtig godt. Men jeg er lidt træt. Var saa tidlig oppe, før Daggry. – Som det var koldt og trist! – Jeg maatte tænke paa de Døende, som lukked sine Øjne – – saa kom jeg til at tænke paa saa meget andet – paa Fuglene der nord, husker du det? – Naar de var saarvingede, gjemte de sig væk! De vidste, at de kunde ikke flyve, ikke ta fra sig! Saa gjemte de sig bort, til de kunde ta fat igjen!

Slig er det med Onkel Bernhard ogsaa –

(*ler lidt*)

Mon ikke jeg burde ta mig en Tur?

**Tante Cara** (*rejser sig urolig*).

Du taler om, hvad du ikke forstaar, Barn!

**Bodil.**

Du maa undskylde mig, Tante Cara! Jeg mente bare: Gid jeg var rigtig gammel – nej, det mente jeg heller ikke – for du store Gud, hvor alting er besværligt! – – –

Lille Guldmor, du maa undskylde mig. Jeg morer mig bare med at sige saadant!

**[135] Tante Cara** (*rejser sig. Gaar hen til Vinduet*).

Javist, det ved jeg jo nok. Det blir nok godt altsammen. – – Der skal du se, der kommer Professor Ørn. Jeg tænker, det er ham, som trænges her! Nu gaar

jeg ind og hviler lidt. Saa faar I tales ved!

*(nikker mildt, gaar ind tilvenstre.)*

**Herluf Ørn** *(kommer fra Haven, op Verandaen. Blir staaende udenfor den aabne Dør. Hilser).*

Man sagde, jeg kunde gaa denne Vej!

*(Han blir staaende og se forskende paa hende. Han lægger Merke til, hvor bleg hun er og bevæges ved det.)*

**Bodil** *(gjemmer sin Sindsstemning under en forceret Lystighed. Hun hilser ham med en indbydende Haandbevægelse).*

Hr. Professor!

*(Han træder ind – er et Øjeblik taus.)*

**Bodil.**

Hvorfor kan De ikke finde paa noget at sige, naar De først er her?

**Herluf Ørn.**

Fordi der er saa meget!

**Bodil.**

Det er Synd! For jeg ved, De altid har Hastværk. Og nu skal De jo rejse over igjen? Vil De ikke ta Plads?

*(Hun tar selv Plads.)*

**[136] Herluf Ørn** *(tar ikke den tilbudte Stol, men bliver staaende foran hende).*

Heldigvis traf jeg Dem!

**Bodil.**

Uheldigvis! De ved, mod Dem er jeg oprigtig. De ser forresten ud, som kom De med Bud fra syv vise Mandfolk!

**Herluf Ørn** *(ser skarpt paa hende).*

Hvordan har De det? Stusle?

**Bodil.**



Nej, udmerket! Men det er jo altid lidt anstrengende, ved De, at være til, selv om man har det saa udmerket som jeg!

**Herluf Ørn.**

De kan ikke gjemme Dem for mig! Lad Deres Natur bryde gennem og sejre over Dagenes smaa Ting. At lide kan være Svaghed.

**Bodil.**

Ja, naturligvis, men det gaar over, som naar man sulter for Eksempel. Man skal jo føle det de tre første Dage, siden merker man ikke mere til det. Ved De noget mer, som er morsomt?

**[137] Herluf Ørn (nærmere).**

De behøver ikke forskanse Dem! Hvad jeg talte om sist – det er ikke det! Jeg spørger ikke om sligt mer end en Gang. Længe har jeg ventet paa den Kvinde, som var istand til at ta mig. De *kunde*, De vilde ikke. Vel, vi gaar over til noget andet!

**Bodil.**

Ja, skal vi ikke det!

**Herluf Ørn.**

De er saa lattermild. Men der staar Mørke omkring Dem!

**Bodil**

Om det nu lyster mig at færdes derinde – i Mørket?

**Herluf Ørn.**

Det mener jeg ogsaa, De bør. Man behøver Mørke for at se, at der er Stjerner. I Lidelsens Nat bygger man sin Skjæbne.

**Bodil (haanlig).**

Min Skjæbne! Jeg bryr mig ikke om at flikke paa den! Jeg tar den, som den er! Og imens – gaar Tiden.

**[138] Herluf Ørn** (*igjen nærmere, vedblir*).

Der findes forresten ikke helt Mørke! Overalt er der Lys! Der er i grunden heller ingen Sorg – naar vi ikke skaber den selv!

**Bodil.**

Nej, der er vel ikke det! Har De hørt hvad den gamle Konen sagde, da Presten vilde trøste hende med den evige Salighed: Kan Gud selv gjøre, at jeg ikke har grædt?

(*trækker paa Skuldrene*).

Hvorfor skal man plage sig? Ved De ikke, at vi skal dø om en liden Stund?

**Herluf Ørn.**

Først noget andet!

(*indtrængende*.)

Vaagn ind til den vidunderlige Virkelighed, større end alle Eventyr, rigere end al Drøm! Der er et Arbejde, De aldrig har gjort før. De skulde begynde at tænke paa andre! Tag det roligt, se Dem længer omkring!

**Bodil** (*aandsfraværende*).

Nej, virkelig!

**Herluf Ørn**

Man er ikke her paa Jorden for at ligge under! Rejs Dem! Og lukkede Døre vil aabne sig!

**[139] Bodil.**

Det er sandelig pent af Dem at bry Dem med alt dette for min Skyld – men jeg tror, jeg maa stille mig selv. Kanske hvile mig lidt først!

**Herluf Ørn.**

Jeg vil svare Dem med et Citat: «Men Zenophon var stolt over at se Hellenerne løfte sig selv op til mere ædle Ting end Sorg over Nøden og ikke som Barbarer bøje sig i Skræk» –

**Bodil.**

Men le af det hele! Ja, kjære, jeg er jo enig med Hellenerne!

**Herluf Ørn** (*sterkt*).

Red Dem saa over Vandene, som stiger op om Dem. Tag Kjenning af Livets Land!

**Bodil** (*opbrusende*).

Forstaar De ikke, hvor De piner mig? Er det aldrig faldt Dem ind, hvor De kan plage Folk – –

(*langsomt, sagte.*)

at der kan være noget i et Menneske, ingen maa røre ved. Ved De ikke det?

**Herluf Ørn**

Ved ikke De, at af hvert Menneskes Kamp gror der noget!

(*varmt*).

Tilgiv mig!

**[140] Bodil** (*stirrer frem for sig, som hører hun ham ikke*)

**Herluf Ørn** (*varsomt*).

Ikke mange ved, hvad det er at leve sit Liv. De skal vide det. Vov at leve det! Hjælp os derover, frem mod lykkeligere Skjæbner. Og skab Deres egen – stor og Dem værdig!

**Bodil** (*rejser sig, gaar lidt omkring, flytter aandsfraværende paa forskellige Ting, vender sig om, maaler ham med Øjnene*).

Igrunden er De morsom! For, du store Gud, hvor De har det langt ude alting – – jo, De maaler med disse lange Maal, som faar alt til at svinde ind til ingenting. Naar man taler med Dem, kommer man pludselig tête-à-tête med Uendeligheden og alt det der –

(*sætter sig ned igjen, ser paa ham*)

Saadan at gribe ind i Verdensstyrelsen! Jo, tak for Indbydelsen! Men jeg tror, jeg vil vente lidt.

(*løfter Hænderne, som vil hun værge for sig.*)

At jeg fryser af det, har jeg jo sagt; Kulden gaar igjennem mig, som var det Vinter.

**Herluf Ørn.**

Det er ikke sandt. De ejer i Dem af Himmels Ild. Og det er I Kvinder, som skal ha Livs varmen med til os! Hor mig! Som en højrejst, hellig Terese skal De indvie vort Arbejde og føre det til Sejr. Husk et gammelt Ord: «Kvinder, som vil, er sterke. <sup>[141]</sup> I Fligen af sin Kappe bærer de Lykken eller Fortabelsen!

**Bodil** (*støtter Hodet i Hænderne, ser paa ham mod et opgit Udtryk*).

**Herluf Ørn** (*varmt indtrængende*)

De blir med? Vi kan ikke undvære Dem! Vi bygger derover vor nye Guds Stad, vort nye Retfærdighedens Land. Hjelp os at bygge det bedre end de store Riger paa Jorden. Naturen har lagt af sin hemmelighedsfulde Magt i Deres Sind, den har skrevet Deres Adelsbrev. Vi løfter Dem højt paa vor Høvdingstol, vor unge Mater civitatis.

**Bodil** (*blir siddende som før*).

**Herluf Ørn** (*hen til hende*).

Hvad siger De?

**Bodil** (*svagt*).

Skulde man ikke heller se at more sig. Det er jo bare nogle Øjeblik –

**Herluf Ørn.**

– som hører til Evigheden. Tiden gaar sin Gang, frelser og taber Liv.

<sup>[142]</sup> **Bodil.**

Ja, det er næsten, som kan En merke, hvor det lever og dør omkring En. – Og *alt* det, man skal friste! Der sidder En og holder Livstraaden og klipper af – – der sidder En i Væven. Hun væver underlige Mønstre, med dristig Færd og listig Leg. Det er frygtelig interessant!

**Herluf Ørn** (*skarpt*).

Det er Dem selv, som spinder Deres Traad, Dem selv, der lægger Mønstret ind i Væven – med dristig Færd og listig Leg! Dem selv, som raader for, hvad De maa friste! Nu, nu, i denne Stund – vogt Dem!

**Bodil** (*stirrer paa ham et Øjeblik som i Anelse. Viger tilbage, rejser sig, gaar hen til Vinduet, kommer igjen hen foran ham*).

De mener der kanske kan bli et lidet Menneske af mig engang! – – Men, forstaar De, min Opdragelse er forsømt. Jeg har aldrig lært at regne med Brøk.

**Herluf Ørn** (*blir staaende taus foran hende. Han blir mer og mer bevæget ved hendes Udtryk*).

**Bodil** (*gaar nogle Skridt, kommer hen igjen, i leende Trods*).

Og hvis det nu falder mig ind – – hvis jeg ikke længer har Ord for, hvad der lever i mig, ingen <sup>[143]</sup>Stemme at sige det med – ja, om jeg faar Lyst at gaa min Vej, væk fra hvert levende Menneske – ind til min Mor – ind, hvor der er vildt – dybt ind i det stille evige, hvor jeg henter min Magt! – – For jeg er jo Undine!  
(*synker ned paa en Stol i Hulken*.)

Forstaar De ikke, *De skulde ikke*, De skulde ikke sige noget til mig nu – *ikke nu!* Forstaar De, at De maa gaa, at De maa rejse Deres Vej!!

**Herluf Ørn** (*grebet*).

Ja! Tilgiv mig!

**Bodil** (*rejser sig igjen. Hun gir ham Haanden og nikker langsomt*).

Lykke til!

**Herluf Ørn** (*blir staaende ubevægelig et Øjeblik. Han ser fast paa hende*).

Vel mødt igjen engang!

(*tilføjer sagte*.)

Og der gives Blinde, som faar Synet igjen!

**Bodil** (*svagt*).

– ikke mange.

**Herluf Ørn** (*kysser hendes Haand og gaar hurtigt*).

[144] **Bodil** (*blir staaende og se efter ham, stryger Hænderne over Panden som for at vaagne. Ser sig om*).

Her i disse Stuerne – her er da udmerket, skulde jeg tro!

**Tante Cara** (*kommer ind fornøjet*).

Jeg er glad over, du fik tale saa uforstyrret med ham. Blev alt godt?

(*med et prøvende Blik, afledende*.)

Jeg mener, havde I det hyggeligt sammen?

(*sætter sig ned i sin Stol, tar igjen sit Strikketøj*.)

**Bodil** (*gaar hen til hende. Blir staaende med Armen om Stoleryggen*)

**Tante Cara** (*der ikke ser hendes Ansigt, siger venlig*)

Jeg syntes, I var saa muntre herinde –

**Bodil.**

Ja, vi havde det – muntert! – Men saa med *en* Gang nu, det var, som jeg drømte! For jeg syntes, jeg ropte paa Mor! Men saa husker jeg: Mor er jo død!

**Tante Cara** (*studser. Siger mildt bebrejdende*).

Min Ven, du taler saa underlig imellem. Hvad skal vi gjøre ved det?

(*dæmpet*).

Var det noget kjedeligt, I talte om?

[145] **Bodil.**

Nej, kjære! Guldmor, ved du, der er Mennesker, som af og til er sindssyge? Jo, nogle Øjeblik, de kan være aldeles rasende – og saa om en liden Stund er det over. Det skal være saadan Lettelse!

(*ler*.)

Jeg kom bare saadan til at tænke paa det.

**Tante Cara** (*vender sig om og ser paa hende, siger sagtmødig*).

Barn, sæt dig her hos mig! Du gjør mig ganske uhyggelig tilmode. Det er, som

du var rent fortvilet – det ved jeg da Gudskelov, at du ikke er! – Men jeg maa tænke paa, hvad Tante Dora siger. Du er ikke som de andre, siger hun. Kjære Barn, du skulde se at bli som de andre. Det vilde være bedre for dig!

**Bodil** (*der igjen har sat sig ned paa Skamlen hos hende*).

Du ved, i vor Slægt har der tidt været nogen, som ikke var som de andre – – slige nogle underlig fordringsfulde nogle, med sin uhelbredelige Kjærlighæd til det de ikke kunde finde.

**Tante Cara.**

Barn! Hvad skal jeg finde paa for at muntre dig op?

**Bodil.**

Du skal tænke paa alle dem, som ikke er som de andre! Tænk paa dem med din gode Tanke! Se paa dem, naar du gaar forbi. Du ser saa mildt!

**[146] Tante Cara** (*varsomt*).

Var det noget kjedeligt, I talte om?

**Bodil** (*svarer ikke, stirrer hen for sig*).

Jeg drømte inat, at Jorden var tom. Jeg gik der alene!

**Tante Cara** (*opmuntrende*).

Hør, Barn! Tænk heller paa det, du har at være glad for.

**Bodil.**

Jeg tænker paa noget, jeg hørte engang: – Naar de ligger ude paa Slagmarken, de, som er skudt sønder – og Feberen brænder, og Døden iser dem i Blodet – – det, som er det værste, er ikke det, de lider, det er at ligge og rope, uden der er nogen, som svarer, det er Skrækken for at dø derude alene mellem de andre, som dør –

**Tante Cara** (*bekymret*).

Du skulde slet ikke tænke paa slige uhyggelige Ting!

**Bodil** (*vedblir sagtere*).

Naar de ligger demde, de, som lider de store Pinsler – om man spørger dem, saa ved de ikke <sup>[147]</sup> andet, end at de er saa tørst – – en Tørst, som brænder og suger, som om alle Livets Safter var væk – – –

Saa underlig du – jeg blir saa tørst som de derude! –

(*falder sammen.*)

**Tante Cara** (*har først ikke villet lade sig merke med noget, men nu bryder hendes Ængstelse frem. Hun skynder sig efter Vand, kjærtegner hende mildt, taler til hende som til et lidet Barn*).

**Bodil** (*kommer til sig selv igjen, rejser sig helt op, stryger Haaret tilbage*).

Det er du, som har Ret, Tante Cara. Jeg skal se at være glad. Jeg er jo glad!

**Tante Cara** (*anstrenger sig for at være munter*).

Husker du, da du var liden. Da var det saa let at faa dig i Humør igjen. Om du var aldeles vild og gal, behøved jeg bare spille Cachuchaen for dig! Men det var ogsaa det eneste, som kunde greje dig!

**Bodil** (*pludselig mod hende*).

Saa er det vist endda du! Prøv skal du se! Nu er jeg for Eksempel aldeles vild og gal!

**Tante Cara** (*livlig*).

Ja, kan du huske, hvor du dansed Humøret op?

<sup>[148]</sup> **Bodil**.

Spil! Du skal se, jeg skal gjøre det igjen. Du skal se, jeg blir nok snart aldeles – som de andre!

**Tante Cara** (*rejser sig for at gaa til Pianoet, men stanser og ser paa hende tvivlraadig*).

**Bodil** (*ler*).

Naa? Du ved jo, det er den eneste Maade, du kan greje mig paa! Spil! Jeg skal danse, hører du!



**Tante Cara** (*sætter sig hen til Pianoet, men vender sig om og ser bekymret paa hende*).

**Bodil.**

Hvorfor ser du slig paa mig? Du skulde jo faa mig i Humør! Spil bare! Rigtig vildt og galt! Vi leker igjen, at jeg er liden!

**Madam Høye** (*kommer ind med et Telegram, som hun hemmeligt stikker hen til Bodil*).

**Tante Cara.**

Var det et Brev? Det er sandt, jeg har et Brev til dig fra Tante Betty. Jeg tror, det er en Indbydelse. Den kom her igaar, da var du ikke her, Barn. Saa glemte jeg den. Nu skal jeg hente det.

*(gaar.)*

**[149] Bodil** (*læser langsomt Telegrammet*).

Onkel Bernhard – han kommer! – –

*(staar som hun grubler.)*

Han har slige underlige, stille Øjne! Jeg kan ikke ha ham til at se paa mig –

*(gaar, ser sig omkring.)*

Her i disse Stuerne – – alt det tunge, som er levet her – –og ligger og hvisker fra Krokerne, ligger som Rovdyr og venter –

*(stanser ved Tærskelen til næste Værelse, ser ind. Pludselig heftig, hvisker.)*

Jeg kan ikke være her, ikke ha nogen nær mig! Jo, jeg ved, hvad jeg vil – langt, langt ud et Sted, hvor Mennesker ikke har grædt, ikke har syndet og grædt –

*(gaar hen, ringer heftig.)*

**Madam Høye** (*kommer forskrækket ind*).

Konsulen? Jeg har kjendt det paa mig i hele Dag!

**Bodil** (*langsomt, rolig*).

Onkel Bernhard kommer om en halv Time. De, som *ved* – – pas nu paa, at de to faar tales ved! Jeg rejser med Hurtigtoget, som gaar nu. Sørg for alt! Skynd

Dem! Spørg ikke!

**[150] Madam Høye** (*Taarer kommer hende i Øjnene*).

Gud velsigne Dem! Skal det være Snartur?

**Bodil** (*lægger Haanden paa hendes Skulder*).

Kjære, det ved jeg ikke! Sig ingenting!

**Madam Høye** (*skynder sig ud gjennem Verandaen*).

**Tante Cara** (*kommer ind fra venstre. Ser sig mistænksomt om*).

Var her nogen?

**Bodil** (*stanser midt paa Gulvet*).

Det er mig, Tante. Jeg øver mig. Her skal jo danses!

(*tar mod Brevet, læser det*)

Tak, det var pent af Tante Betty! Det er til Bal! Nu mangler bare Humøret.  
Spil, Tante Cara!

**Tante Cara** (*betragter hende*).

Ved du – – idag ligner du dig virkelig som du var, da du var liden! – – Naa ja, skal vi saa **[151]** leke, at vi er smaa? Nu spiller jeg, som om du er aldeles vild og gal!  
(*begynder.*)

**Bodil** (*danser*).

(*Døren til Bedehuset gaar op. Vinden bærer paa. Det halvaabne Vindu stødes op. Orgeltoner strømmer ind. Tante Cara afbryder, folder sine Hænder og lytter. Bodil stanser som stivnet. Armene synker langsomt.*)

(*Sang fra et flerstemmigt Kor lyder ind.*)

Den Trøst er stor:

De ere salige,

som høre, tror

og følge dine Ord –

(*Døren blir igjen lukket, Resten af Melodien høres dæmpet.*)

**Tante Cara** (*rejser sig, gaar hen og lukker Vinduet. Gaar hen til Bodil. Siger stille*

*bevæget).*

Er ikke dette bedre, mit Barn? Dette er bedre!

**Bodil** (*synker paa Knæ foran hende, lægger sit Hode op til hendes Knæ, siger med rystende Stemme).*

Tak – for det du altid var saa snil mod mig!

**Tante Cara** (*viger tilbage, skræmt ved Udtrykket i hendes Ansigt. Siger sagte, i smertelig Anen).*

Barn! Saarvingede Fugl!

**[152] Madam Høye** (*kommer ind med en Rejsekaabe over Armen og en liden Væske i Haanden. Hun blir staaende taus ved Døren).*

**Tante Cara** (*bryder ud i Angst).*

Hvor skal du hen? Du kommer da vel igjen, mit Barn? Du kommer da vel igjen!!

---

### Noter:

[n1.](#) Alter] rettet fra: Altar (trykkfeil)

[n2.](#) 8.] rettet fra: 8 (trykkfeil)

[n3.](#) Kaffe.] rettet fra: Kaffe (trykkfeil)

[n4.](#) Ansigt] rettet fra: Antigt (trykkfeil)

[n5.](#) bedre –] rettet fra: bedre (trolig trykkfeil i 1. utgave)

---

Alvilde Prydzs *Undine* er lastet ned gratis fra [bokselskap.no](http://bokselskap.no)